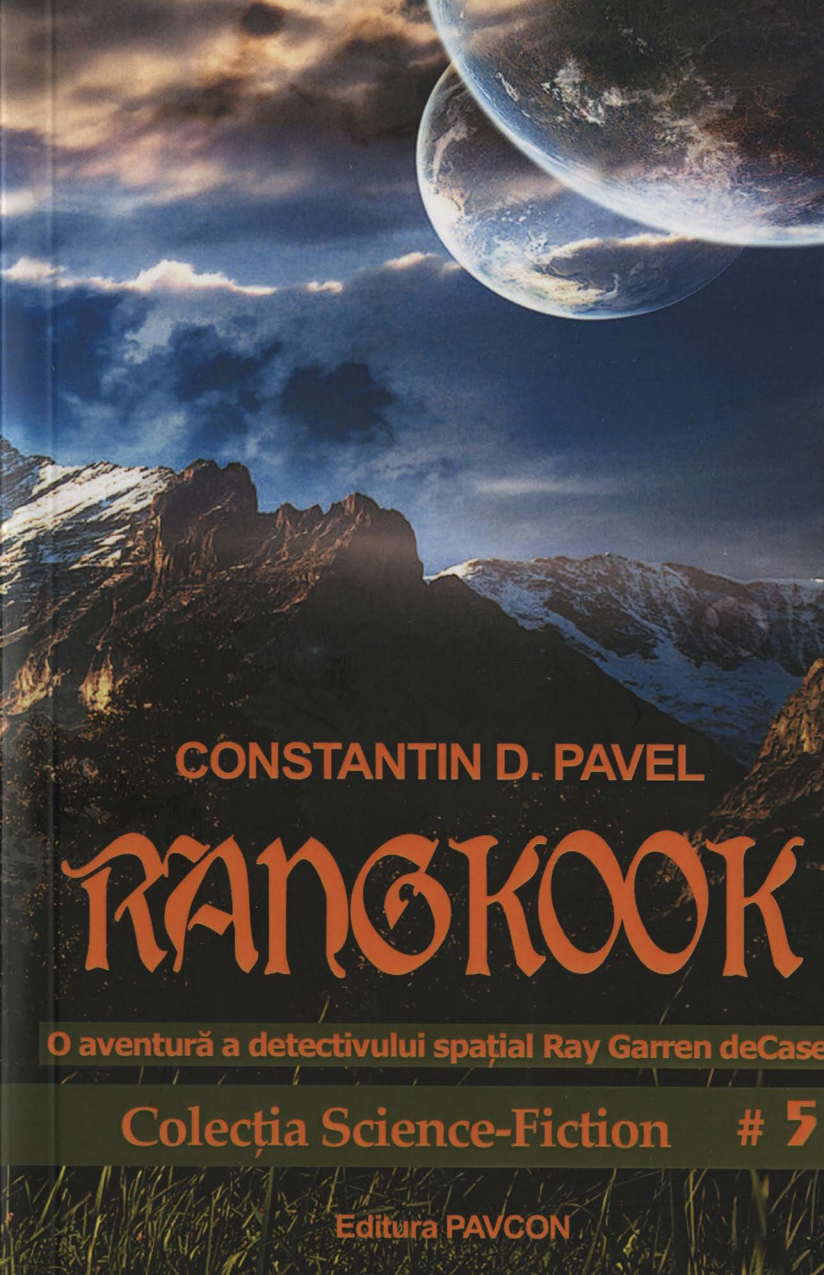

CONSTANTIN D. PAVEL

RANGKOOK

O aventură a detectivului spațial Ray Garren deCase

Colecția Science-Fiction # 5

Editura PAVCON

RANGKOOK

O aventură a detectivului spațial Ray Garren deCase

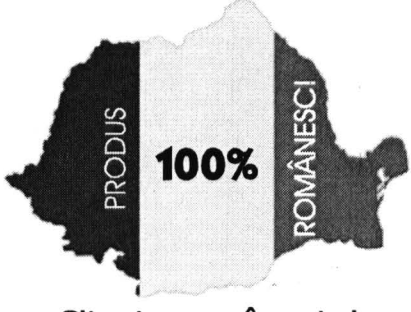

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

Colecția Science-Fiction

 # 5

Constantin D. Pavel
RANGKOOK
O aventură a detectivului spațial Ray Garren deCase

© 2016, Editura PAVCON
© 2016, Constantin D. Pavel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAVEL, CONSTANTIN D.
RANGKOOK - O aventură a detectivului spațial Ray Garren deCase / Constantin Pavel - București: Pavcon, 2016
ISBN 978-973-87168-5-8

821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-973-87168-5-8

CONSTANTIN D. PAVEL

RANGKOOK

O aventură a detectivului spațial
Ray Garren deCase

Editura **PAVCON**
București, România, 2016

În ***Colecția Science-Fiction*** au apărut:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel

#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu

#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de Ovidiu Vitan

#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel

#5 – **Rangkook** *(Seria detectivului deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel

Dedicată fiului meu, Andrei,
pentru ca niciodată să nu înceteze să viseze!

PAVCON
SCIENCE-FICTION

Capitolul unu

SCIERRA

Ray Garren deCase își turnă două degete de whisky peste cuburile de gheață din pahar și ieși pe balcon. Aerul după-amiezii era impregnat de-o răcoare plăcută, încărcat de miresme exotice uluitoare, nemaiîntâlnite. Simțurile îi fură cuprinse pe dată de simfonia aceea parfumată. Inspiră adânc, dorind să-și umple plămânii până la refuz cu dulceața îmbietoare. Ochii săi căutară avizi apusul de soare, celebrul și atât de lăudatul apus de soare de pe Scierra. Sufletul îi exultă de bucurie și plăcere la vederea cerului vestic, brăzdat de nori pufoși și albi, învăluiți în razele albastre ale soarelui. Bleul și movul aprins se contopeau haotic în masa de nori ireali, născând o nuanță ce exprima atâta pace încât Ray Garren se trezi deschizând involuntar gura, plin de încântare, și rămânând cu ea așa. Da, într-adevăr, poveștile auzite erau cât se poate de reale, Scierra era tot ce descoperiseră oamenii mai frumos în Galaxie...

Panorama care i se înfățișa privirii de la cel de-al nouăzecilea etaj al hotelului "Imperial" îl amețea cu frumusețea ei. De la poalele colinei pe care era ridicat hotelul se

zărea o șosea sinuoasă care-și tăia drum prin hățișul de un verde aprins, spre plaja întinsă din depărtare, presărată cu nisip de un albastru cald, fin și moale. După care venea oceanul, întinderea uriașă de apă turcoaz, limpede și calmă cea mai mare parte a anului. Concentrându-și privirea, Ray Garren putu distinge, pe suprafața ce strălucea mirific în apusul soarelui, câteva ambarcațiuni mici, cu vele, brăzdând valurile pe lângă coastă. Iar departe, la linia orizontului, punctul închis la culoare, sălbatica insulă Hyukku.

Era uimitor de frumos. Fantastic!

Înainte de a veni aici consultase în fugă câteva prospecte turistice – fără a mai pune la socoteală dosarele de caz trimise de Hughes – însă ce vedea cu ochii lui, ce percepea cu propriile-i simțuri întrecea orice așteptări. Era mai mult decât copleșitor! Scierra era copleșitoare!

Și dacă ar fi ales o cameră de cealaltă parte a hotelului "Imperial" ar fi beneficiat de o priveliște poate și mai măreață: vârful impresionant al muntelui Rangkook, unicul munte de pe Scierra. Se înălța la peste douăzeci de mii de metri deasupra nivelului mării, un monument natural care, pur și simplu, îi tăiase respirația când debarcase din nava spațială. Avusese ocazia să îl vadă și din spațiu, când nava executase turul orbital în jurul planetei, dar măreția lui copleșitoare nu putuse fi cu adevărat înțeleasă decât când ajunsese la sol, la poalele lui.

Sorbi o gură de whisky și se așeză confortabil pe șezlongul moale, pe deplin mulțumit. Cu toate că venise pe această lume pentru a rezolva un caz important, nu putea

să nu se lase cuprins de profunda pace interioară care învăluia de fiecare dată orice ființă umană care poposea pentru prima oară pe Scierra.

Auzi țârâitul leneș al soneriei, ca de greier, dar nu catadicsi să se ridice. Era așa de bine pe șezlong că n-ar mai fi făcut niciun pas de-acolo.

— Intră! strigă către ușă. E deschis.

Glasul său baritonal răsună puternic în liniștea înserării și se încruntă puțin, blamându-se pentru lipsa de maniere. Se simți ca un copil năzdrăvan care face o boacănă pe care imediat o regretă.

Hughes Grant intră în apartament și îi fu de ajuns o singură privire pentru a-l repera. Se apropie și rămase în ușa balconului, cu un zâmbet îngăduitor pe chip.

— Eram sigur că te voi găsi aici!

Ray Garren surâse din colțul gurii și dădu ușor din cap, cu subînțeles.

— Toți cei care vin pentru prima oară pe Scierra, continuă Hughes, caută mai întâi de toate să-și satisfacă foamea de frumos. Vor, parcă, la propriu, să-și umple sufletele cu minunăția acestei planete... Însăși faptul că această lume există este o minunăție!

— Într-adevăr, aprobă Ray Garren, e ceva feeric!

Câteva clipe lungi domni tăcerea. Apoi deCase îi făcu semn celuilalt:

— Pune-ți un whisky și hai să stăm de vorbă.

Hughes Grant se retrase și reveni peste câteva momente cu un pahar cu licoare gălbuie, zornăind încet în el niște cuburi de gheață. Se așeză pe celălalt șezlong,

sorbi o gură de whisky și, privindu-l pe Ray fix în ochi, îl întrebă direct:

— Ei bine, ce părere ai?

DeCase deslușI că întrebarea se referea la subiectul pentru care fusese solicitată prezența lui aici și nu la peisaj. N-avea timp de explicații prelungi, așa că decise să abordeze subiectul cât se poate de simplu și clar. Se ridică de spate, rezemându-se de spătarul șezlongului într-o poziție mai relaxantă și zise:

— Din tot ce mi-ai trimis tu în ultimele două săptămâni am putut ajunge la o singură concluzie: cei dispăruți au avut de-a face cu băștinașii!

Sprâncenele stufoase ale lui Grant se ridicară a mirare și ochii îi exprimară în continuare nedumerire:

— Nu înțeleg!? făcu el descumpănit. Cu toții avem aici de-a face cu băștinașii...

— Așa e, îl întrerupse Ray Garren. Am vrut să spun că dispărutii *au stat de vorbă* cu băștinașii, i-au *contactat!*

— Oh, imposibil! Nimeni n-a reușit vreodată lucrul ăsta. O mulțime de lingviști s-au străduit să le pătrundă înțelesul limbii, însă eforturile lor au fost zadarnice de fiecare dată.

Ray Garren clătină sceptic din cap și se jucă cu lichidul din pahar, învârtindu-l încet.

— Poate că, pur și simplu, n-au procedat corect..., murmură el.

Hughes Grant se scotoci în buzunar după o țigară. O aprinse și suflă fumul aromat în sus, spre cerul care aproape că se întunecase, lăsând să strălucească deja cei mai luminoși aștri.

— Chiar crezi că rangkookii au vreo implicare în toată treaba asta?

— Da.

— Și cum, Doamne iartă-mă, ai ajuns la o astfel de concluzie?!

Garren își trecu mâna prin părul bogat și trase adânc aer în piept înainte de a începe:

— Să luăm ca prin exemplu cazul domnului Blaint. În raport scria că domnul Blaint, un tip retras și deloc prietenos cu ceilalți turiști, nu obișnuia să participe la viața socială a stațiunii și că singura sa pasiune era drumeția solitară...

— Păi... și mie îmi place să mă mai pierd câteodată pe coclauri. La cât de frumoasă e planeta asta, ar fi și păcat să nu te-apuci s-o explorezi la picior... Chiar nu văd ce are de-a face pasiunea lui Blaint cu rangkookii!?

DeCase sorbi ultima gură de whisky și așeză paharul gol pe măsuța dintre ei.

— La prima vedere nu-i nicio legătură, zise el, însă e acolo, în raport, o observație demnă de luat în seamă: anume că domnul Vincent Blaint a fost văzut *urmărind* cu perseverență un rangkook.

Fruntea lui Grant se încreți în efortul de a-și aminti pasajul din raport, dar nu reuși:

— Cine-a afirmat asta? întrebă el.

— Informația provine de la una dintre angajatele tale, domnișoara... Sparks, dacă-mi aduc bine aminte.

— Aaaa, acum înțeleg! exclamă Hughes cu ușurare. Deci, Lolla...

Din rânjetul nereținut care apăruse în colțul gurii prietenului său, Garren își închipui ce gen de femeie era Lolla Sparks.

— Nu se poate avea încredere în mărturia ei? întrebă el cu nonşalanță.

— Oh, ba da! Dacă Lolla a spus că l-a văzut pe Blaint urmărind un rangkook, atunci chiar așa a fost! răspunse Hughes, pe un ton convingător. Când Lolla pune ochii pe câte-un client, nu-l mai lasă până ce nu-i încearcă patul! Fata asta e de-o tenacitate ieșită din comun când e vorba de-așa ceva...

— Ei..., da..., posibil, puse punct Garren devierii de la subiect. Deci, domnul Blaint a urmărit un rangkook și după două zile a dispărut. Același lucru s-a întâmplat și în cazul doamnei Verra Hrobneck...

— Hrobnesck, îl corectă Grant.

— N-are importanță, strâmbă din nas deCase continuând ca și când n-ar fi fost întrerupt: ...și-al domnișoarei Mya Groves. În ceea ce-i privește pe Garry Robertson și John Bey, în raport nu-i niciun rând care să ateste contactul lor cu băștinașii... dar asta nu înseamnă că ei nu s-au...

Grant interveni din nou, trăgând cu putere din țigară. La naiba, știa prea bine cine dispăruse, nu trebuia să-i reamintească detectivul.

— În concluzie, tu crezi că rangkookii se fac *vinovați* de disparițiile clienților mei! punctă el, iar vorbele îi sunară mai mult ca o acuzație decât ca o constatare.

— Nu! negă deCase cu calm. N-am afirmat asta și nici n-o cred. Ceea ce am spus a fost că turiștii tăi *au contactat* băștinași. *Ei* i-au contactat pe rangkooki și nu invers!

Hughes dădu grăbit din mână, oprindu-l pe detectiv, intuind ce-avea să urmeze dacă nu intervenea cu hotărâre. Fără să-și dea seama, îl sâcâise prea tare pe deCase cu întrebările lui stupide și acesta își pierduse răbdarea. Așa că, pentru a scăpa de toată avalanșa de explicații aprofundate cu care ar fi urmat să-l bombardeze investigatorul, preferă să se ridice brusc de pe șezlong, cu un zâmbet mare lățit pe toată fața. Mai trase un ultim fum din țigară, o stinse apăsat în scrumiera de pe măsuță și, cu un gest simplu, făcu semn spre ieșire.

— Scuză-mă, prietene, dar acum te las să te odihnești. Și-ți sugerez un somn adânc, fără vise...

Ray Garren oftă nemulțumit, înghițindu-și vorbele. Whiskyul îi dezlegase limba și ar fi avut chef să-l perpelească un pic pe Grant, dar înțelese că amicul său se dăduse bătut și, chiar dacă nu îi convenea, acceptă decizia lui. Era, într-adevăr, obosit și simțea nevoia unui pat moale.

— Voi avea grijă, surâse și el, ridicându-se.

Îl conduse pe Grant către ieșire și când acesta păși pe hol, îl opri cu o ultimă remarcă:

— Fii fără grijă, îi dăm noi de cap poveștii ăsteia!

— Îhâm, mormăi Hughes. Trebuie, omule! Trebuie, fiindcă altfel sunt în aer!...

DeCase îl salută scurt din cap și închise ușa. Da, avea să-i găsească el leac și bolii ăsteia. Doar vindecase atâtea până acum!

Se întoarse în dormitor și se pregăti pentru culcare. Dar în minte, la limita conștientului, un gând rebel îi ex-

plodă cu putere, ca un semnal de alarmă: *și dacă, totuși, boala asta nouă n-are niciun leac?!*

❊ ❊ ❊

Noaptea se scurse ca și când n-ar fi fost. Ray Garren dormi adânc, mai adânc decât o făcuse vreodată în viața lui și, probabil din cauza călătoriei, probabil urmând sfatul lui Hughes, nu visă absolut nimic.

În timp ce se spăla pe dinți își imagină ce s-ar fi întâmplat cu el dacă ar fi dormit ca în această noapte pe Kalumma, de pildă, sau pe Osteox; cu siguranță că obrajii săi proaspăt rași ar fi arătat cu totul altfel: plini de găuri sângerânde, usturând îngrozitor, iar ochii – mare minune să-i mai fi putut păstra. Efilii de pe Kalumma erau vestiți pentru ferocitatea lor noctură și primii oameni care poposiseră acolo o sfârșiseră tare prost. În ceea ce-i privea pe grefilii de pe Osteox, lucrurile stăteau și mai rău; micile rozătoare aveau prostul obicei de a căuta hulpave, nici mai mult nici mai puțin decât un pic de creier; iar dacă nu ajungeau la creier se mulțumeau și cu nițică măduvă spinală.

Ray Garren se scutură și alungă din minte imaginile victimelor pe care le văzuse pe cele două lumi; fiorul de gheață care-l străbătu deodată din cap până-n picioare nu se potrivea deloc cu situația prezentă. De ce naiba se gândise la Kalumma și Osteox tocmai acum? Exista oare vreo legătură, cât de mică, între efilii și grefilii ăia nenorociți și rangkookii de aici?!...

Un nou fior, de nestăpânit, îi scutură brusc trupul. Strânse din pleoape cu putere și termină rapid toaleta de dimineață, nervos și îngrijorat. Ce naiba însemna asta?! Semnale ale subconștientului, dându-i de știre că se află într-un pericol iminent, ori simple temeri ale aceluiași subconștient, legături pe care le făcea între întâmplări diverse, fără vreo importanță reală?...

Ieși din baie și se opri în dormitor. Își alese un costum bleu-marin, ușor, și îl îmbrăcă la repezeală, cu gândul la Hughes. Trebuia să discute numaidecât cu el, chiar și despre aceste presimțiri! Era foarte atent, de obicei, la orice îi dicta intuiția, indiferent de forma în care îi erau livrate informațiile de genul ăsta.

Piuitul scurt al interfonului îl făcu să întoarcă o privire încruntată spre capătul patului, unde se afla consola de control. Se întinse și apăsă un buton.

— Da?

— Domnul Ray Garren deCase? întrebă o voce superbă de femeie.

— Da, încuviință el.

— Am înțeles că doriți să discutați cu mine, continuă vocea. Sunt Lolla Sparks.

Ray Garren șovăi câteva clipe. Oare îi aranjase Hughes o întrevedere cu femeia, fără să-l anunțe în prealabil? Posibil...

— Cobor la restaurant în cinci minute, zise el. Ne întâlnim acolo...

— Dacă nu vă e cu supărare, cred c-ar fi mai bine să urc eu la dumneavoastră.

Încă un semnal de alarmă se aprinse în mintea lui, nereținut.

— Vă trimite Hughes? o chestionă el.

— Nu, răspunse ea scurt.

— Atunci... de unde... De unde știați că doresc să vorbesc cu dumneavoastră?!

Răspunsul întârzie preț de două secunde. După care vocea fetei răsună în interfon pe un ton confidențial și insinuant:

— Eu știu aproape totul... Așteptați-mă!

Convorbirea se încheie brusc.

Ray Garren rămase locului clipe lungi. Întrebări fără răspuns îi creau o senzație supărătoare de incertitudine. Ce *știa* fata asta? De unde *știa* că el vrea să vorbească neapărat cu ea? Și de ce se oferise să...

Brusc, îi răsări clară în minte grimasa pe care o făcuse Hughes cu o seară în urmă la auzul numelui ei, apoi cuvintele rostite de amicul său căpătară o consistență care îl liniștiră: "Când Lolla pune ochii pe câte-un client, nu-l lasă până ce nu-i încearcă patul...". Probabil că și el era, acum, tot un "client" bun de trecut prin pat. Și mai mult ca sigur acesta era adevărul, având în vedere că Lolla semnase declarația din raport și *știa* de sosirea lui pe Scierra. Așa că, fiind un "nou venit"... un bărbat celebru ca el... nu era de conceput să-l rateze, dacă era o "colecționară de trofee"... Da, își zise zâmbind degajat, mai mult ca sigur că aceasta era explicația.

Termină cu îmbrăcatul și se duse în camera de zi. Se așeză relaxat pe fotoliul mare și, închizând ochii, porni

să execute un exercițiu de meditație interioară, menit să îl calmeze și să-i limpezească gândurile. Făcea asta de fiecare dată când găsea răgaz, în timpul misiunilor sale, mai ales dimineața și seara, înainte de culcare.

Se scurseră numai câteva minute şi soneria de la ușă țârâi scurt. Se ridică și merse să deschidă. Rămase pironit în pragul ușii, cu ochii ațintiți la minunăția din fața lui. Niciodată nu mai văzuse o femeie atât de perfectă! Niciodată nu mai avusese ocazia să descopere atâta frumusețe fizică într-un singur trup!

— Bună dimineața, îl trezi ea din reverie.

Glasul îi era nefiresc de dulce. Pronunțase cele două cuvinte într-un mod unic, pe un ton insinuant care i se strecură bărbatului, șerpește, fără nicio speranță de a se putea opune, direct în chiloți.

Ray Garren se scutură grăbit și încercă un zâmbet, invitând-o cu un gest să intre.

Fata păși înăuntru și abia atunci bărbatul remarcă tava cu micul dejun pe care ea o ducea pe brațe.

— Oh, scuză-mă..., zise, întinzând mâinile. Dă-mi voie să te ajut.

— Nu e nevoie, refuză ea surâzând larg, cu tot chipul. Unde mâncăm?

DeCase se fâstâci definitiv. Ce naiba, doar nu era un puștan de 16 ani! Făcu semn spre living și Lolla se îndreptă într-acolo, cu paşi mari şi apăsați, calmă şi stăpână pe sine. Căută din ochi măsuța și așeză tava pe ea. Apoi se întoarse spre bărbatul încă pierdut în hățișul de impulsuri masculine.

— Ei bine, domnule detectiv special deCase, se pare că v-am intimidat al naibii de tare!

Ray Garren înghiți nodul din gât și își drese glasul, pierdut cu totul. Cine mai era și femeia asta!? Și de ce se simțea așa în preajma ei?!... Ce însemna toată nebunia asta?!

— ...Așa-i, recunoscu el, cu glas întretăiat. Repetă, de astă dată cu o voce în care tonul se ridicase cu cel puțin două octave peste ce-ar fi fost necesar: Așa e! Ia loc, te rog...

Lolla Sparks se așeză pe fotoliul de lângă măsuță. Detectivul căută un taburet și-l trase aproape, așezându-se și el. Între timp, inspiră adânc, făcând un efort real să își vină în fire. Niciodată nu trecuse prin așa emoții adolescentine în preajma unei femei! Dar femeia asta era atât de sexy!...

Privirile îi căzură pe tava cu mâncare adusă de ea și abia atunci conștientiză senzația de foame. Pe o farfuriuță se găseau două cuburi generoase de unt, pe o alta două cutii cu o dulceață verzuie, îmbietoare, iar într-un coșuleț artizanal de nuiele și frunze late, verzi, o mulțime de cornuri proaspete, care răspândeau un miros îmbietor, semn că erau calde. Două căni mari, albe, lăsau aburii de cafea bună să împrăștie în cameră o aromă înnebunitoare. Se trezi salivând de poftă. Mai văzu două pahare goale și o carafă plină cu un lichid rece, violet aprins, probabil vreo băutură răcoritoare specifică Scierrei.

Tânăra femeie își dădu seama de efectul alimentelor asupra lui și, întinzând mâna, apucă delicat, cu degetele

ei lungi, carafa îmbrobonită, și îi umplu bărbatului paharul, cu o mișcare languroasă.

— Hai să mâncăm, îi zise, privindu-l pe sub sprâncene. Și, între timp, discutăm ce avem de discutat...

Ray Garren încuviință din cap. Așteptă ca ea să termine de turnat lichidul violet și, ridicând paharul, o întrebă ferm, doar pentru a deschide dialogul:

— Ce e aici?

— Sirop de huzzahr.

Își încreți fruntea în încercarea de a-și aminti dacă mai băuse vreodată așa ceva. Rezultatul fu negativ, așa că îi ceru Lollei să-l lămurească:

— Și ce e... huzzahrul?

— Un fruct exotic care crește doar aici, pe Scierra. Nativii îl folosesc ca atare, crud, însă oamenii au preparat din el tot felul de produse: siropuri, sosuri, făină chiar, uleiuri, băuturi răcoritoare și alcoolice...

Ray Garren duse paharul la buze și gustă. Lăsă lichidul rece să-i pătrundă papilele gustative și abia apoi îl înghiți. Rămase cu o aromă greu încadrabilă, o dulceață înviorătoare alături de un iz ușor acrișor, de lămâie bine coaptă, dar și cu o stare de abia perceptibilă încleială, ca de ulei de măsline.

— După cum probabil știi, continuă Lolla, fructele și legumele sunt sărace în protide și grăsimi, substanțe care se găsesc, însă, din plin, în semințe. Huzzahrul este o excepție: e singurul fruct descoperit până acum în Zona Colonizată care are un uluitor de mare grad de protide și grăsimi! Din câte am auzit, ultimele cercetări arată că un

kilogram de huzzahr conține un procent de protide egal cu cel din patru kilograme de carne de vânat!

Bărbatul mai bău încă o gură și aprecie siropul violet. Plescăi ușor din limbă și ridică spre Lolla o privire curioasă.

—Dar de unde știi tu toate astea?

Fata zâmbi și porni să ungă un corn cu unt.

— Toți cei care trăiesc aici știu despre huzzahr. Important este dacă îți place sau nu!

— Îmi place, decretă Ray Garren fără nicio ezitare. Dar de ce e important lucrul ăsta?

— Fiindcă de azi înainte, cât timp vei rămâne pe Scierra, vei întâlni gustul și aroma huzzahrului în orice vei bea și vei mânca. Crede-mă, în orice!

Ray Garren luă un corn și-i trecu vârful prin cubul de unt. Apoi mușcă cu poftă. Da, Lolla avea dreptate; gustul dulce-acrișor era detectabil imediat. Nu-i displăcea, dar nici nu putea spune cu mâna pe inimă că se dă în vânt după el. Era, pur și simplu, un nou gust pe care îl încerca și spera să se obișnuiască repede cu el, astfel încât să nu fie nevoit să-i dea atenție de fiecare dată când avea să bage ceva în gură.

Se uită la fată mult mai calm acum și, continuând să mestece, hotărî că venise timpul să aducă în discuție motivul pentru care ea îl căutase. Și decise că o atitudine directă și tranșantă ar fi cea mai potrivită. Detectivul din el ieși la iveală și îi transformă pe loc postura.

— Mă voi obișnui cu huzzahrul, zise. Dar acum aș vrea să știu de ce ai vrut să mă vezi?

— Tu de ce crezi? reacționă ea cu o întrebare, zâmbind ușor și privindu-l pieziș.

Pe chipul lui se așternu deodată o expresie de macho și o abordă tranșant, direct:

— Hughes mi-a mărturisit aseară că nu ți-a scăpat niciun nou-venit pe Scierra... Sunt și eu, cumva, vreo posibilă "victimă" de-a ta?...

Lolla era pe punctul de a mușca din corn. Mâna îi înțepeni brusc în aer și gura îi rămase căscată, cu mușchii încordați de furie. Ochii îi scăpărau de mânie și indignare când explodă:

— Cine mă-sa-n cur se crede ticălosul ăsta de Hughes ca să mă judece pe mine?! Are impresia că îmi poate terfeli numele cum vrea, doar pentru că n-am vrut să mă culc cu el? Cum îndrăznește porcul ăsta să-mi facă așa ceva!?!!

— Îmi... îmi pare rău, murmură el o scuză moale, realizând ce gafă deplorabilă făcuse. N-am știut...

— Bineînțeles că n-ai știut! continuă ea, nervoasă din cale-afară. De unde să fi știut? Voi n-aveți de unde să știți, vouă nici prin cap nu vă trece să știți! Ai idee câtor avansuri am fost eu nevoită să fac față de când am sosit aici? Ai idee la câte tertipuri am fost nevoită să recurg pentru a scăpa neviolată? Și toate astea, pentru ce? Pentru că sunt frumoasă? Pentru că sunt... sexy?!

Bărbatul încuviință din cap, în tăcere, ridicând spășit din umeri.

— Asta sunt! urmă Lolla, aprinsă. Asta sunt și nu mă pot schimba. De mică am fost admirată de băieți, din fra-

gedă adolescență am fost dorită de bărbați, au roit în jurul meu precum o hoardă de masculi înnebuniți de hormoni, sufocându-mă cu atențiile lor, amețindu-mă cu promisiunile lor, lingușindu-se, cerșind unicul lucru pe care îl vor de la mine, amenințându-mă chiar, bruscându-mă...

— Înțeleg prin ce treci, făcu el o tentativă de a o întrerupe.

— Nu înțelegi! replică ea. N-ai cum să înțelegi! (Vru să continue, dar se curmă brusc, surescitată, aruncând priviri iscoditoare prin cameră.) Fumezi? N-ai cumva vreo țigară pe aici?

— Imediat, zise deCase și se ridică repede, ieșind din odaie, fericit că putea detensiona astfel atmosfera.

Chipul crispat al Lollei se destinse o secundă și o grimasă de satisfacție vicleană îi străbătu fața. Dar nu ținu decât o clipă, ca o părere, expresia figurii revenind iute la cea de dinainte.

Detectivul se întoarse cu un pachet de țigări și o servi. Lolla aprinse una și trase adânc un fum în piept.

— Mulțumesc, îi zise, eliberând fumul odată cu un oftat adânc.

— Pentru puțin, zise bărbatul, reașezându-se la locul lui pe taburet.

Își trase ceașca de cafea mai aproape și își aprinse și el o țigară, remarcând că masa se dusese naibii din cauza abordării lui directe. Sorbi o gură din lichidul aromat și tare, simțind numaidecât izul de huzzahr. O privi pe Lolla și observă că se liniștise suficient încât să readucă discuția pe făgașul dorit.

— Scuză-mă... încă o dată, zise el. Aș dori însă să te întreb de ce mi-ai spus că tu știi totul?

— N-am spus că știu *totul*, negă ea.

— Dar...

— Am spus, îl întrerupse ea repede și apăsat, că știu *aproape* totul. Ceea ce-i cu totul altceva...

— Bine, "aproape totul"... Dar eu ce să înțeleg din asta?

Lolla sorbi și ea o gură de cafea, mai trase un fum din țigară și abia apoi răspunse:

— Să înțelegi că vei primi răspunsuri la toate necunoscutele legate de cazurile dispariților de pe Scierra!

Declarația bruscă și tranșantă nu-l încântă pe deCase. Avusese de-a face destul de des cu martori sau așa-zis martori care credeau cu o convingere de nestrămutat că ei dețin adevărul, pentru ca în final să se demonstreze contrariul. Experiența sa îi spunea că o problemă poate avea o infinitate de soluții dacă e rezolvată de o infinitate de minți umane. Pricepuse asta când încă era un novice în meserie, dar mai pricepuse și altceva; și anume că soluția reală a problemei este cea care poate fi acceptată de un număr cât mai mare de persoane; realitatea este ceea ce cred cei mai mulți oameni că este.

Clătină din cap cu scepticism, încercând să facă abstracție de frumusețea ei răpitoare și de zbuciumul prin care tocmai trecuse și o întrebă direct:

— Să luăm ca exemplu cazul domnului Vincent Blaint, o îndemnă el. Ce-mi poți mărturisi în legătură cu dispariția lui?

— Ce am declarat în raport este doar o mică parte din ce știu că s-a întâmplat aici...

— Deci, Blaint chiar a avut de-a face cu rangkookii...

— Da, încuviință Lolla. După care expresia ei deveni deodată visătoare și continuă cu glas tremurător: Din prima clipă în care am venit aici, pe Scierra, m-au fascinat omuleții ăia... Aparițiile lor fantomatice, traiul lor misterios și de neînțeles, lipsa lor nefirească de agresivitate față de noi, m-au surprins întotdeauna...

— De ce? intră detectivul în joc, sperând ca devierea de la subiect să-i mai ofere niște indicii.

— Fiindcă nicio altă specie, din câte știu eu, nu ne-a tratat cu atâta indiferență. Pur și simplu, își văd de treaba lor fără să ne bage în seamă. Și-apoi, incapacitatea noastră de a construi o punte de comunicare cu ei... Cu toate celelalte rase am realizat un contact, chiar dacă nu neapărat lingvistic, însă rangkookii rămân muți la toate încercările noastre de a lega o relație. Le-am ocupat raiul ăsta în care trăiesc și s-au comportat de parcă nici nu ne-ar fi observat, de parcă am face parte din peisaj, ca oceanul albastru, ca pădurea nesfârșită și ca muntele-ăsta al lor uriaș, Rangook!

Detectivul asculta cu atenție, încercând să-și dea seama unde vrea să ajungă femeia cu explicațiile. Până acum nu îi dăduse niciun fir serios pe care să-l urmeze pentru a dezlega misterul dispariților.

Lolla continuă, la fel de visătoare:

— Nu sunt singura care își pune astfel de întrebări, dar probabil că sunt singura care poate da un răspuns la o parte din ele.

— Ce răspuns? ridică deCase din sprâncene.

— Rangkookii au o credință, un țel existențial...

— Orice ființă inteligentă are așa ceva, interveni bărbatul. Nimeni nu poate trăi fără credința în ceva și fără a...

— Într-adevăr, îl întrerupse ea abrupt, însă nativii ăștia urmează țelul de grup cu un fanatism orb! Dacă îi împiedici cumva să-l împlinească, recurg la gesturi extreme.

— Cum adică?

— Pur și simplu, se sinucid!

— De unde știi tu asta?

Lolla trase adânc aer în piept înainte de a răspunde:

— Am participat la un *ritual* de-al lor!

❊ ❊ ❊

Ray Garren deCase se reîntâlni cu Hughes Grant la orele amiezii, în restaurantul elegant de la primul etaj al hotelului. Se despărțise de Lolla Sparks cu trei ore în urmă, bulversat de dezvăluirile pe care femeia i le făcuse și abia aștepta să i le împărtășească și prietenului său.

Tânăra intuise motivul dispariților, dezvoltând o ipoteză pe care detectivul ar fi îmbrățișat-o fără rezerve dacă nu ar fi purtat în spate experiența atâtor misiuni, care îl transformaseră, iremediabil, într-un sceptic extrem de greu de convins. Își propusese, însă, să fie atent la orice indiciu și nimic nu era de nebăgat în seamă într-o anchetă. Avea de gând să treacă concluziile Lollei prin sita deasă a propriilor observații la fața locului, acolo unde tânăra asistase la ritualul băștinașilor, un ceremonial ciu-

dat, pe care nici ea nu îl înțelesese. Oricum, era ferm hotărât să îndepărteze vălul de mister care ajunsese să-l incite și pe el. Cât despre Lolla Sparks, ceva nedefinit din atitudinea ei îi spunea că ar fi indicat să o supravegheze cu mai multă atenție. Femeia îi spusese, într-adevăr, lucruri importante, dar el simțea că încă mai ținea informații doar pentru ea...

— Bună, Ray! Îmi pare rău că am întârziat...

Detectivul acceptă scuzele printr-o înclinare a capului și îi făcu semn lui Grant să se așeze.

— Ai studiat meniul? îl întrebă patronul Stațiunii căutând cu privirea un chelner.

Îl observă venind în fugă chiar pe șeful de sală. Când acesta ajunse lângă masa lor, își întrebă musafirul:

— Ce dorești să servești?

Detectivul ridică din umeri.

— Nu m-am uitat pe meniu și cred că ar fi bine să mă las pe mâna domniilor voastre...

Hughes zâmbi larg și ridică o privire hotărâtă spre șeful de sală:

— George, adu-ne, te rog, două porții de chakrra în sos picant de huzzahr!

— Prea bine, domnule!

Hughes se întoarse din nou spre detectiv.

— De băut ce-ai dori?

— Apă minerală, te rog. Doar apă minerală...

Hughes ridică încet din sprâncene, neplăcut surprins. George, cu un zâmbet subțire și superior pe chipu-i dolofan, notă comanda.

— Măcar ai apucat să guști până acum vinul de huzzhar?! îl întrebă retoric Grant pe prietenul său. Îți recomand să o faci, Ray, căci e dumnezeiesc!

Detectivul clătină din cap, refuzând elegant. Directorul se întoarse către George:

— Mie adu-mi și un vin de huzzahr, te rog!

Șeful de sală se retrase la fel de repede precum venise, parcă plutind pe picioarele-i mici.

— Ei, își frecă Hughes palmele, energic. Te-ai acomodat cu Scierra?

Ray Garren nu-i răspunse la întrebare. Se uită fix în ochii lui și-i făcu o mărturisire care-l surprinse vizibil pe interlocutorul său:

— Am stat de vorbă cu Lolla Sparks!

— Ce?! Cu... cu Lolla?!?

Fâstâceala directorului Stațiunii era evidentă.

— Ai căutat-o tu? îl întrebă acesta, căutând disperat să își ascundă emoția.

— Nu. A venit ea la mine...

DeCase observă roșeața feței prietenului său accentuându-se puternic, semn că Lolla spusese adevărul cu privire la hărțuirea sexuală la care fusese supusă de către șeful ei. De fapt, nici nu era de mirare, la cât de frumoasă și sexy era.

— Ce-a zis?! întrebă repede Hughes, nereușind să-și păstreze calmul.

— Stai fără grijă, nu ești singurul care a atentat la feminitatea ei!

— Uffff! oftă directorul. Deci, ți-a spus...

— Da, dar pentru mine n-are nicio importanță ce-a fost între voi... Drept să-ți spun, zâmbi strâmb detectivul, nici eu n-aș rezista prea mult în preajma unei asemenea femei fără să fac vreo încercare...

Afirmația lui deCase îl liniști vizibil pe Grant. Râse încurcat, făcând efortul de a se detașa de această problemă stânjenitoare. Ray Garren îl ajută în continuare:

— Hai, Hughes, las-o baltă acum! Suntem bărbați și te înțeleg perfect! Crede-mă, sunt chestiuni mai importante pe care vreau să le discutăm.

Grant mulțumi din priviri, profund recunoscător, și se aplecă spre detectiv.

— Spune-mi, sunt numai ochi și urechi!

— Lolla Sparks a făcut niște afirmații care s-ar putea să ne conducă mai repede decât ne așteptam la rezolvarea dispariților. De fapt, din câte am înțeles de la ea, nu sunt tocmai niște dispariții...

— Dar ce sunt?!! făcu mirat Grant. Oamenii ăia nu au mai dat niciun semn de viață, sunt de negăsit și, dacă nu aș ști că pe Scierra nu există niciun animal de pradă, mai că aș fi tentat să cred că au murit pe cine știe ce coclauri, înfulecați de monștri înfiorători.

Ray Garren își înghiți replica, văzându-l pe George apropiindu-se de masa lor cu meniul comandat. Așeză tacâmurile în fața fiecăruia, cu gesturi precise și elegante, turnă apa și vinul în pahare și se retrase zâmbind la fel de subțire, nu înainte de a le ura poftă bună.

Începură să mănânce. Friptura de chakrra era de-a dreptul delicioasă și Ray Garren savură din plin gustul sosului

de huzzahr. Avea impresia că aroma îmbietoare căpătase valențe deosebite acum, când se întâlnea cu ea pentru a doua oară în acea zi; părea nici mai mult nici mai puțin decât un potențiator de gust creat de natură pentru gurmanzi și pofticioși, care, iată, începea să-și facă efectul și asupra lui.

— E bună chakrra? întrebă Grant mestecând cu poftă.

— Îhâm, încuviință detectivul, cu nasul în propria farfurie. Ai făcut o alegere bună.

— Bună?!! Doar bună?! Eu zic că e excelentă! exclamă directorul. Carnea de chakrra gătită cu sos de huzzahr este cea mai apreciată pe Scierra și niciun client de-al meu n-a plecat de-aici, din lumea noastră, fără să regrete minunăția asta culinară.

Detectivul bău o gură mare de apă minerală, clătindu-și cavitatea bucală înainte de a înghiți.

— Știi ce-aș vrea eu să aflu? zise el.

— Spune.

— De ce n-am întâlnit huzzahrul și pe alte lumi din Zona Colonizată?

— Eh, aici e o mică... problemă. Pentru voi, de fapt, e o problemă, pentru noi e o binecuvântare. S-a încercat, la începuturi, exportarea acestui produs exclusiv scierrean, însă, odată îndepărtat de planetă, și-a pierdut proprietățile atât de apreciate aici...

— S-a descoperit cauza?

— Ceva în legătură cu o influență magnetică, explică Grant ridicând paharul. Nu cunosc exact și, drept să-ți spun, nici nu prea mă interesează. Mi-e de-ajuns să știu că pot face bani frumoși din asta!

Sorbi vizbil încântat din vinul de huzzahr și-i făcu încă o dată semn detectivului.

— Chiar nu vrei puțin? E un deliciu, să știi!

— Nu, mulțumesc, refuză politicos deCase, poate data viitoare.

Continuară să înfulece cu poftă din friptura de chakrra, timp în care Ray Garren reanaliză în minte informațiile de care dispunea, pentru a-i putea adresa lui Grant cele mai potrivite întrebări. Își făcuse deja un plan de acțiune înainte de a coborî la masă și acum era ferm hotărât să-l urmeze, chiar dacă prietenului său i s-ar fi părut nerelevant.

— Să revenim la cazul nostru, Hughes.

— Da, așa. Ia spune, ce-ai vorbit cu Lolla?

— Mi-a povestit că a luat parte la un... ritual organizat de rangkooki, un fel de joc ciudat, neobișnuit, dar nu a putut să-mi ofere amănunte. Tocmai de aceea, aș dori să îmi dai tu câteva explicații...

— Eu?! ridică Grant din umeri. Eu n-am auzit niciodată de vreun ritual al rangkookilor, de când mă aflu aici! Și, crede-mă, dacă stau să mă gândesc bine, ar fi o oportunitate excelentă pentru afacerile mele.

— Lolla zicea că are loc pe undeva pe la poalele muntelui, într-o peșteră... Sau ceva de genul ăsta...

Hughes așeză tacâmurile pe farfurie, se dădu pe spate în scaun și își aprinse o țigară. Se uită la detectiv plin de uimire și curiozitate.

— Uite ce e, Ray! Îți mărturisesc cu toată sinceritatea că n-am auzit de așa ceva până acum și nici prin cap nu

mi-a trecut că nativii de pe Scierra ar organiza vreun... festival. Îți dai seama că dacă aș fi aflat, n-aș fi lăsat o astfel de ocazie să-mi scape!...

— Sunt convins, râse detectivul. Deci, tu nu știi nimic. Atunci, de unde știe Lolla Sparks?

— Habar n-am!

— Dar tu nu obișnuiești să-ți verifici angajații din când în când?

— Adică... să-i spionez?

— Poți să-i zici și-așa...

— Păi, nu. Atâta timp cât își văd de treaba lor și afacerea merge, nu prea mă amestec în viețile lor...

Ray Garren clătină evaziv din cap.

— Ar trebui s-o faci, zise. Poate că toată povestea asta nu e altceva decât o mașinațiune pusă la cale de unii dintre angajații tăi!

— Vrei să insinuezi ceva sau știi sigur ceva? se puse în gardă Grant.

— Gândește-te și tu, reluă detectivul. Majoritatea clienților tăi sunt oameni foarte bogați. Nu oricine își poate permite o vacanță pe Scierra, așa-i? Ei bine, dacă la mijloc se află interese materiale ale unor indivizi din personalul tău? Ți-ai pus vreodată întrebarea asta?

Patronul Stațiunii strânse din buze și căzu pe gânduri. La naiba, la asta nu se gândise! Dar era posibil ca deCase să aibă dreptate. Era posibil ca Lolla Sparks să fi fost implicată în toată povestea asta nenorocită!...

— Lolla... E amestecată în afacerea asta, așa-i?

— Nu știu, răspunse deCase. Nu știu încă, nu sunt sigur, deocamdată. Dar înclin să cred că da.

— Cățeaua! explodă Grant. Dacă se dovedește că are vreo vină, cu mâna mea o strâng de gât!!!

Ray Garren îi stinse clocotul râzând.

— Nu fi așa pornit, prietene! Hai mai întâi să vedem despre ce este vorba...

— Da, ai dreptate, zise Grant stingând apăsat țigara în scrumieră. Apoi ridică privirea și-l întrebă pe detectiv: Ai un plan?

— Pentru început, aș dori să o scutești pe Lolla Sparks de orice îndatoriri pe perioada în care voi avea nevoie de ea. Și-aș vrea să îmi pui la dispoziție un vehicul și-un echipament de explorare... începând din această după-amiază.

Hughes își privi ceasul de la mână și-apoi încuviință din cap, tăcut. DeCase continuă:

— Am de gând să mă duc cu Lolla unde a zis că i-a văzut pe rangkooki la ceremonialul acela. Mă voi preface că urmăresc pista indicată de ea, dar, de fapt, cea urmărită va fi ea însăși. S-ar putea să aibă ceva complici, dar trebuie să-i dăm lesă suficientă, să se simtă în largul ei, ca să acționeze fără griji. Și-atunci poate vom prinde firul poveștii ăsteia și-l vom descâlci, descoperindu-ți și dispăruții...

— Prea bine, aprobă Gant. Vei avea tot ce-ți dorești în cel mult o oră!

— Mulțumesc, răspunse detectivul încrezător. Vom dezlega misterul cât de curând!...

Capitolul doi

RANGKOOK

Soarele albastru al Scierrei ardea cu putere, însă, în pofida acestui lucru, aerul era răcoros și plăcut, încărcat de miresme îmbătătoare, ca și cum întreaga planetă ar fi fost o seră cultivată în întregime cu flori parfumate. Cerul limpede precum cristalul era punctat ici-colo de nori scămoșați, flori albe de bumbac explodate în înalturi cu doar câteva minute în urmă.

Ray Garren deCase conducea jeepul oferit de Grant cu ușurința profesionistului, atent la curbele line ale șoselei. Aceasta părea limba cenușie a unui animal uriaș, întinsă peste vegetația bogată, de un verde crud. Bărbatul se simțea bine, o pace interioară pe care de mult nu o mai încercase îl inunda tot mai mult, cu fiecare minut care trecea.

Lolla Sparks se afla pe locul din dreapta, tăcută, cu o pălărie de pai, mare și galbenă, acoperindu-i buclele blonde, bogate. Își ascunsese privirile fixe și reci în spatele unor ochelari de soare cu lentile albăstrui, rotunde și strălucitoare. Chipul ei părea sculptat în piatră și Ray se întrebă câtă vreme avea să mai reușească să-și mențină

imobilitatea facială. Se supărase atât de tare când îl revăzuse pe Hughes Grant, încât deCase fusese nevoit să facă apel la toate resursele puterii sale de convingere pentru a o face să-și schimbe decizia de a nu-l însoți. De atunci nu mai scosese niciun cuvânt, supărată foc. Și parcurseseră mai bine de treizeci de kilometri...

Nu încercase să o deranjeze până aici; ba chiar apreciase tăcerea ei autoimpusă, fiindcă avea astfel suficient spațiu să își desfășoare propriile gânduri. Însă mai aveau de parcurs doar vreo opt kilometri de drum asfaltat, apoi încă vreo zece de teren practicabil cu jeepul; după aceea, puteau să înainteze doar pe jos către poalele muntelui Rangkook.

— Va trebui să dormim în pădure, zise ea deodată, încă indispusă.

Ray Garren întoarse capul și o privi calm. Avea un profil frumos, cu buze cărnoase, senzuale.

— Da, spuse. Am luat un cort pentru asta.

— Eu nu dorm cu tine în cort! decretă ea apăsat, privind țintă înainte.

Bărbatul frână brusc. Mașina se opri cu o smucitură puternică și el se întoarse spre ea. Lolla rămăsese în aceeași poziție, așa încât detectivul fu nevoit să o apuce de braț pentru a-i capta atenția.

— Ce-ți veni?! o întrebă apăsat.

Ea tăcu.

— Nu mă confunzi cu Grant, nu-i așa?

Lolla rămase mută în continuare. Doar mușchii maxilarului i se mișcară de câteva ori, spasmodic, semn că

strângea cu încăpățânare din dinți să se abțină să nu izbucnească.

DeCase clătină din cap și oftă. La naiba, astea erau doar capricii de femeie! Porni din nou mașina și conduse cei optsprezece kilometri fără să mai încerce să lege vreun dialog. Când ajunseră la marginea unei poiene înverzite, parcă automobilul și se dădu jos, întinzându-și mușchii și oasele. Percepu numaidecât izul puternic de huzzahr și începu să caute din ochi copacul care producea fructele acelea, dar nu-l descoperi. De fapt, realiză că nici măcar nu prea știa bine cum arată.

Lolla catadicsi să coboare și ea. Își lăsă pălăria pe spate și, după ce se întinse, la rândul ei, de câteva ori, dezmorțindu-și articulațiile, zise scurt:

— Nu te confund cu Grant!

Detectivul nu-și dădu seama din prima ce a vrut ea să spună, dar apoi își aminti că-i pusese această întrebare când opriseră și încuviință din cap, acceptând remarca ei.

— Ți-ai revenit, da? o întrebă. Nu ne mai facem probleme, da?

— Da, răspunse ea și îi oferi bărbatului un surâs slab.

Apoi, trăgând aer puternic în plămâni, ca și când briza răcoroasă i-ar fi spulberat brusc toată supărarea, îl chestionă direct:

— Cauți huzzahrii, așa-i?

— Da, răspunse el.

Ea întinse un deget, indicându-i un pâlc de copaci din dreapta.

— Aceia sunt.

Lui Garren deCase nu i se părură altfel decât ceilalți copaci ai pădurii. Semănau cumva cu stejarii de pe Pământ, însă erau mult mai scunzi decât aceștia, abia atingând patru-cinci metri înălțime.

— Și fructele unde sunt? se interesă el.

— Vei vedea și fructe, îi răspunse fata, aplecându-se să-și ia rucsacul. Ajută-mă să pun ăsta în spate și vom culege câteva pe drum, îi promise ea.

Bărbatul o ajută, apoi se ocupă de descărcarea bagajelor. Își aranjă ranița cu cortul și alimentele, o aburcă în spate, mai verifică o dată jeepul, să vadă dacă nu a uitat ceva, și o urmă pe Lolla, care se îndrepta deja spre liziera pădurii.

O ajunse în clipa în care ea făcea primii pași pe o potecă ascunsă între copaci și tufișurile dese, pe care detectivul abia atunci o observă.

— E un drum destul de bătut, remarcă el crengile rupte din tufișuri, de-o parte și de alta a cărăruii.

— Într-adevăr, aprobă Lolla, e una dintre rutele des folosite de rangkooki. Nu m-ar surpinde să dăm nas în nas cu unul...

Ray Garren percepu în tonul ei o bucurie ascunsă.

— Îți plac? se interesă el.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui!? se opri ea locului, întorcând capul spre el. Te referi la băștinași sau la... persoana ta?

— Oh, bineînțeles că la rangkooki mă refeream!

Se apropie de ea, dar evită să o privească în ochi, să nu deschidă iar o discuție aprinsă. Cumva, instinctul său an-

trenat îi spunea că femeia avea pregătită o mare surpriză pentru el.

Expresia de pe chipul ei deveni visătoare și în același timp febrilă când începu să vorbească:

— Întotdeauna mi-au plăcut, spuse. Adică, de când am venit aici m-au fascinat! Îmi doresc să aflu cât mai multe despre ei, să le pătrund misterele vieții...

În clipa aceea Ray Garren realiză că nu văzuse până atunci vreun rangkook în carne și oase. Remarcase câțiva în fotografiile și filmulețele trimise de Grant, dar nu-i luase prea mult în seamă, gândindu-se că avea să afle destule despre ei odată ajuns pe Scierra.

— Poți să mi-i descrii? o rugă pe fată.

Lolla se scutură și clătină din cap.

— Hai să mergem și-o să-i vezi cu ochii tăi!

Porniră mai departe. Poteca se strecura printre arbori și tufișuri înfrunzite aidoma unei uriașe reptile care se târa neîncetat înaintea lor. Merseră cu pas egal vreme de vreo jumătate de oră, în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

Brusc, Lolla se opri și-i făcu bărbatului semn din cap:

— Ia uită-te acolo!

DeCase se uită în direcția indicată de ea și priveliștea măreață îi tăie răsuflarea. Muntele Rangkook se înălța amețitor, cu piscul pierzându-se în înalturile limpezi ale atmosferei planetare, dominând totul în jur. Și detectivul se trezi întrebându-se ce forțe tectonice neobișnuite determinaseră oare acea formă de relief cu totul ieșită din comun? Mai existau în Galaxie și pe alte planete munți atât de înalți, însă dispunerea lor pe întreg cuprinsul conti-

nentelor era oarecum uniformă, nu ca aici, pe Scierra, unde doar acest munte exista.

— E impresionant! murmură el, cu adevărat încântat de peisaj.

Deodată, auzi un foșnet în spate. Se întoarse fulgerător, ducând mâna la pistolul atârnat la centură. Lolla îl opri cu un gest tăios.

De ei se apropia un rangkook. Mergea încet, legănat, cu pas egal, părând a nu-i fi observat. Lolla întinse mâna și-i îndepărtă palma de pe pistol.

— Nu-i nevoie, șopti ea. Lasă-l să treacă. Fă-i loc... Hai, dă-te la o parte...

DeCase se retrase doi pași în lateral, afundându-se încet în frunzișul tufișului. Cercetă omulețul cu o curiozitate nedisimulată. Nu avea mai mult de un metru și jumătate înălțime, era aproape gol, cu excepția unui petic purpuriu ce părea a fi de pânză, înfășurat în jurul șoldurilor. Avea picioare groase, butucănoase, cu tălpi mari, disproporționate, deosebit de late. Avea doar trei degete scurte și unul mai lung, opozabil, aidoma urangutanilor, și detectivul observă același număr de degete și aceeași conformație și la mâini; acestea erau scurte și vânjoase, musculoase, denotând o îndelungă întrebuințare. Ceea ce-l surprinse pe bărbat fu burta individului, extrem de dilatată, cu pielea roșiatică întinsă gata să plesnească, prin care se puteau distinge cu ușurință venele întunecate de sânge. În rest, trupul rangkookului era acoperit de o piele de un roz murdar, încrețită în falduri dizgrațioase în jurul sânilor mari.

— E cumva... femelă? se întoarse el spre urechea Lollei.

— Sssssst! făcu ea în șoaptă.

Bărbatul își opri privirea asupra chipului făpturii. Exprima o apatie adâncă față de tot ce o înconjura. Obrajii lăsați, gura imensă, cu buzele răsfrânte, nasul borcănat, de maimuță, cu nări ca două fante umplute cu întuneric... și privirea ochilor spălăciți-albaștri, șterșă, pierdută, lipsită de orice expresivitate, mată. Toate acestea îl făcură să încerce să-și închipuie zadarnic o întâmplare care ar fi adus o schimbare pe chipul acela de mort viu.

Rangkookul trecu pe lângă ei fără să-i bage în seamă, ca și cum nici nu i-ar fi remarcat, ca și cum nici n-ar fi fost acolo. Și deCase se lăsă deodată pradă unui impuls:

— Heeeei!!! strigă el din adâncul plămânilor. Heeeei, suntem aici!!!

Privirile Lollei îl sfârtecară. Ray citi pe chipul ei o groază pe care n-o mai văzuse decât pe Ushtwanna, când el îndrăznise să-l scuipe drept în obraz pe regele Miamas. Exact această expresie apăruse pe chipul supușilor ticălosului ăla, pe care nimeni nu îndrăznise până atunci să-l înfrunte!

Rangkookul se opri instantaneu și se întoarse încet către ei, fixându-i cu o privire haotică, neștiind parcă pe ce lume se află.

— Nu trebuia să faci asta! șuieră Lolla, strângându-l de braț.

DeCase observă cum burta uriașă a făpturii începe să tresalte, ca și cum înăuntru s-ar fi aflat un prunc căruia îi venise sorocul. Abia atunci detectivul realiză ticăloșia pe

care o făcuse și îi păru extrem de rău. Dorise doar să scoată făptura din apatie...

— Ce-i cu ea?! făcu îngrijorat și uimit. E cumva însărcinată?

Lolla își înfipse și mai adânc degetele în brațul lui și-l trase de-acolo în tufișuri.

— Să mergem! porunci înspăimântată. Să-l lăsăm singur! Hai!

— Nu! se opuse detectivul. Vreau să văd!

Femeia își înfipse unghiile în carnea lui.

— Am spus că nu se poate! scrâșni ea cu asprime. Dacă insiști, mă întorc chiar acum la hotel!

Bărbatul se smuci zborșit din strânsoarea ei. O trase după el în tufișuri.

— Bine, exclamă oțărât. Dar din momentul ăsta termini cu misterele și-mi spui tot ce știi! Auzi, tot ce știi!

Lolla încuviință din cap, urmându-l tăcută, îndepărtându-se rapid de potecă. Detectivul nu mai înțelegea nimic. Îi părea sincer rău pentru ce făcuse, probabil că declanșase o naștere înainte de termen. Ar fi vrut să rămână acolo, să ajute, să vadă ce se petrece cu femela de rangkook. În loc de asta, alerga după Lolla Sparks, de parcă ea ar fi fost detectivul și el doar un participant la toată peripeția asta...

Se opriră într-un târziu, după mai bine de un kilometru de alergătură printre tufișuri și copaci. Amândoi respirau greu și transpiraseră. Fata se lăsă să alunece la baza unui copac, rezemându-și capul de trunchiul brun. Ray Garren se așeză lângă ea și privi înainte printre coroanele

copacilor. Se aflau cu un kilometru mai aproape de muntele Rangkook, însă deviaseră destul de mult de la cărarea inițială.

— Ei bine, începu el, descotorosindu-se de rucsacul din spate, ar fi momentul să-mi spui de ce naiba ai reacționat așa?!

Desfăcu o sticlă de plastic cu apă și i-o întinse fetei. Ea o refuză. El bău cu sete și prinse sticla la loc în chinga de pe exteriorul rucsacului.

— L-ai ucis, murmură ea aproape neauzit.

— Poftim?! se încruntă deCase. Ce-am făcut?!!

— Ai auzit foarte bine, scrâșni ea. L-ai ucis!

— Cum naiba l-am ucis?! Doar am strigat la el!?...

— A fost suficient. L-ai oprit din drum și i-ai spulberat țelul, misiunea...

Detectivul clătină din cap, neconvins. Își șterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei, frustrat. Ce tâmpenie mai îndruga și femeia asta?! Era nebună? Cum să-l fi omorât pe rangkook cu un simplu strigăt?

— Ți-am spus, începu Lolla rar, accentuând fiecare silabă, cu evidentă durere, ți-am explicat doar că ei au un țel al lor pe care trebuie să-l urmeze cu strășnicie, de la care nu se pot abate. Au de dus ceva la îndeplinire, o menire, ceva – deocamdată nu știu ce! –, însă speram să aflu însoțindu-te pe tine. Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău că nu ți-am atras atenția mai devreme că nu trebuie bruscați în niciun fel. Atunci când sunt confruntați cu ce i-ai făcut tu ăluia, reacționează într-un mod plin de cruzime. Se sinucid! Auzi? Se omoară! Sunt convinsă însă

că, în credința lor, sacrificiul pe care îl fac are o semnificație deosebită...

— Ai asistat la vreo... sinucidere de-asta?

— Din nefericire, da, oftă ea. În prima săptămână în care am venit aici, un fante de doi bani a vrut să mă impresioneze și m-a cărat cu el până a dat de un băștinaș. A vrut să-mi demonstreze cât e el de grozav, să-mi arate că poate înfrunta un rangkook cu mâinile goale...

Un tremur nervos îi străbătu trupul, iar chipul i se crispă.

— Și?! o îmboldi bărbatul.

— Când burta rangkookului a început să se zbată și din gură a pornit să-i curgă zeama aia verde a lor, eu am fugit de-acolo. Nenorocitul a rămas locului. (Își acoperi ochii cu palmele.) Când m-am întors, însoțită de cei din garda hotelului, nu l-am mai găsit. Era numai leșul nativului, cu burta despicată și măruntaiele împrăștiate peste tot... A fost oribil!...

DeCase își trecu mâna prin părul transpirat.

— Și de ce crezi că s-a sinucis și nu l-a omorât... fantele ăla, cum i-ai zis tu?

— Pentru că ticălosul făcuse pe el înainte de-a pleca eu de-acolo, de-aia! Rămăsese paralizat, pur și simplu, incapabil să se miște. Eu l-am chemat, dar n-a vrut să mă urmeze. Sau n-a mai putut să o facă...

Detectivul scoase pachetul cu țigări. Trase două din el, aprinse una, i-o întinse Lollei și apoi își aprinse și el una.

— Și de ce nu s-a vorbit nimic despre incidentul ăsta până acum? De ce nu mi-a zis Grant nimic?

— O poveste ca asta ar fi îndepărtat foarte mulți clienți, răspunse ea, trăgând cu sete din țigară. Era la început și nimic nu pătase excelentul renume al Scierrei. De fapt, după cum bine îți dai seama, nici despre disparițiile celor pentru care ai fost solicitat nu s-a anunțat nimic în mod public. Evenimentele de felul ăstora sunt defavorabile afacerilor turistice...

— Mda, încuviință detectivul, ai dreptate. Trase și el din țigară și, după câteva momente lungi de liniște, zise spășit: În privința rangkookului, îmi pare nespus de rău, să știi...

— Poate că, totuși, dacă am fugit, nu s-a omorât...

— Poate...

Soarele se îndrepta spre asfințit și umbrele căpătaseră tente mai întunecate sub frunzișul bogat al copacilor. Venea noaptea. DeCase cercetă din priviri locul, cu atenție.

— Mergem mai departe sau înnoptăm aici? întrebă el.

— Cum vrei tu, răspunse tânăra, absentă.

— Putem să căutăm un loc mai bun, dacă vrei.

— Orice loc e bun. Indiferent unde alegi să petreci noaptea, nu-i niciun pericol. Aici nu există animale de pradă și, după cum ți-am zis, dacă nu le faci nimic, rangkookii nici nu te bagă în seamă.

— Bine, atunci vom înnopta aici, hotărî bărbatul.

Se ridică și desfăcu rapid cortul, montându-l cu dexteritate. Se mișca rapid și exact, dovedind pricepere și experiență. Lolla îl urmări cu atenție și, preț de o clipă, se lăsă copleșită de o bucurie nemăsurată, gândindu-se că avea,

în sfârşit, să reuşească. Da, cu Ray Garren deCase avea să ducă totul la bun sfârşit!

El termină şi se apropie. Se aplecă, îi întinse mâna şi o ajută să se ridice. Îi scoase rucsacul din spate, îl culese şi pe al său de pe jos şi le băgă în cort.

— Dorm afară? întrebă el zâmbind. Mi-ai zis că nu vrei să dormi cu mine în cort...

Tânăra femeie îi răspunse cu un surâs.

— Eram supărată pe Grant... Eram supărată pe toţi bărbaţii!

— Şi-acum nu mai eşti? surâse el.

— Mi-a trecut, îi oferi şi ea un zâmbet. Hai să mâncăm şi-apoi facem planul pentru mâine. Nu mai e mult şi se întunecă...

— Prea bine, încuviinţă el şi veni să o ajute să pregătească cina frugală.

❊ ❊ ❊

Îi auzea respiraţia regulată alături de el. Stătuse trează mai bine de o oră încercând să ghicească dacă el doarme sau nu, însă n-avea cum să-l păcălească atât de uşor; el pe ea, da. În cele din urmă, oboseala o învinsese şi îi închisese pleoapele.

Mâncaseră nişte şnitele gustoase, cu sos de huzzahr, sos de roşii, maioneză şi salată de varză, băuseră câte o cană de ceai de huzzahr verde şi, încetul cu încetul, discuţia se închegase în jurul subiectului pe care el îl detesta întotdeauna: profesia lui. Lolla avea un farmec al ei, spe-

cial, aparte, făcea ce făcea și te punea în ipostaza de a nu reuși s-o contrazici, și nici el nu o făcu.

Vreme de două ceasuri îi tot povestise despre cele mai palpitante misiuni ale sale, despre Osteox, despre Kreena, despre fűngyii de pe Köncká, despre închisoarea Zortha, pe care fusese nevoit, din nefericire, să petreacă aproape un an de zile, despre ce învățase acolo despre supraviețuire, despre "câte-n lună și-n stele" – râseseră mult la expresia asta, care se păstrase încă de pe vremea când omenirea trăia, toată, claie peste grămadă, pe vechiul Pământ, vatra umanității –, până când oboseala le turnase plumb în oase și-i îndemnase spre sacii de dormit.

Așteptase afară până când ea se schimbase și se băgase în sacul ei, apoi, cu lumina stinsă, se dezechipase și el, repede, și-și ocupase sacul de dormit. Își spuseseră un simplu "Noapte bună", însă fiecare simțea că atâta nu-i de ajuns.

În ceea ce-l privea, știa că luptase îndelung cu gândurile care i-o înfățișau pe Lolla, sumar îmbrăcată, în interiorul sacului de dormit și era convins că nu greșea prea mult dacă afirma că și ea dusese o luptă la fel de acerbă cu gândurile referitoare la el. În cele din urmă, ea adormise și impulsul acela blestemat care-l îndemnase să se invite la ea în sac mai slăbise din intensitate. Trebuia să doarmă, trebuia să se relaxeze, avea nevoie de o minte limpede și de un trup în plină formă în dimineața următoare.

Închise ochii și întinse mâinile pe lângă trup, cu palmele în sus. Întoarse ușor capul spre stânga și, cu limba

în cerul gurii și buzele întredeschise, începu să execute exercițiul său de relaxare. Respiră adânc, trăgând aer pe nas, umflându-și baza abdomenului, umplând plămânii cu aer până la refuz, reținându-l preț de cinci secunde și expirându-l apoi, în zece secunde, ușor, pe gură. Simțea, efectiv, cum energia viciată acumulată de trupul său peste zi se elimina cu fiecare respirație de acest gen. Corpul îi devenea din ce în ce mai ușor, se înălța curat în înalturi, extrăgând energie cosmică, pură, din inima planetei pe care se afla. Și percepu, la limita conștiinței, cum energia care-i umplea sufletul acum era deosebit de pură, imaculată, așa cum niciodată în viața lui nu mai simțise. Se bucură ca un copil și se lăsă pradă păcii care-l cuprindea cu fiecare clipă, deschizându-se și mai mult, aidoma unei flori dornică de lumină în miez de primăvară. Era curat, curat, foarte curat...

Rangkook!...

Rangkook!...

Rangkook!...

Șocul îl cutremură și un fior devastator îl străbătu din cap până-n picioare. Percepu incantația aceea puternică în fiecare celulă a trupului. Gravă, adâncă, percutantă, ca o chemare căreia nu i te poți opune.

Se dezmetici dintr-o dată, simțindu-și inima bătându-i nebunește în piept. Broboane reci de sudoare îi răsăriseră pe frunte și pe la tâmple. Dinții îl dureau și îi descleștă cu uimire, neînțelegând ce se petrece cu el. Cuvântul acela rămăsese însă acolo, în creierul lui, ca o pecete imprimată cu fierul încins.

Cu gesturi precipitate, nerăbdătoare, desfăcu sacul de dormit și scoase picioarele afară. Sudoarea îi îngheță tot trupul. Ce naiba se întâmpla cu el?!

— Lolla..., gemu ușor spre ea.

Nu primi niciun răspuns.

— Lolla, repetă ceva mai tare.

— Îmmh, gemu fata în somn.

— Lolla, trezește-te!

Întinse mâna prin întuneric și o zgâlțâi.

— Ohhh, ce-i? Ce e? făcu ea, somnoroasă.

— Trezește-te! îi ordonă el, aprinzând lampa electrică de noapte. Am primit un semnal!

Fata trase fermoarul sacului de dormit și, încă somnoroasă, se ridică în șezut. Nu avea pe ea decât un maiou străveziu, care-i făcea și mai incitanți sânii superbi, tari, cu sfârcurile brune, mici și ascuțite. Însă deCase păru să nu-i remarce absolut deloc. Era prea speriat ca să mai ia în seamă feminitatea Lollei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Bărbatul fu iarăși fulgerat de un tremur puternic, de nereținut.

— M-au strigat, răspunse cu glasul înecat de emoție. Rangkookii, Lolla, m-au chemat la ei!

— Cum adică... te-au chemat?!

— *Rangkook!* exclamă el deodată, pe un ton foarte grav, cu altă voce parcă, aidoma unei porunci irezistibile.

Lolla se frecă buimacă la ochi și-și concentră atenția.

— Ray! îi spuse pentru prima dată pe nume. *Cum ai făcut asta?!*

El respira gâtuit.

— Nu știu, murmură, luptându-se din răsputeri să-și păstreze calmul.

Ea ieşi din sac şi se târî, pe genunchi, până la el. Chiloții albi erau, de fapt, doar o bucățică minusculă de pânză aproape transparentă care-i acoperea muntele lui Venus. Mâna ei caldă îi șterse fruntea și-i îndepărtă câteva fire de păr lipite pe frunte de sudoarea rece. Îl apucă strâns de bărbie și îl obligă să o privească în ochi.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Ray!

— M-au chemat! scrâșni el din dinți. Scutură din cap pentru a-și limpezi mintea tulburată. M-am relaxat într-atât încât am reușit să ajung pe lungimea de undă a gândurilor lor, zise. Se pare că nu sunt ființe individuale, Lolla. Cu toții alcătuiesc un singur organism, de fapt, un organism gigantic, care viețuiește pe întreaga planetă. Și e deosebit de puternic, Lolla. Puternic, dar nu violent. N-am simțit decât o singură minte, uriașă, chemându-mă la ea!

— Cum te-a chemat?

— N-a fost propriu-zis o chemare în adevăratul înțeles al cuvântului. A fost doar cuvântul *Rangkook*, repetat de trei ori, dar a avut forța celei mai puternice chemări ce mi-a fost dat să o simt vreodată! Și *trebuie* să mă duc acolo, Lolla! *Trebuie!*

— Unde "acolo", Ray? Unde-i acel loc?! întrebă ea, surescitată.

De-acum nu mai avea niciun dubiu că va descoperi ce o interesa. Știa, de-acum, că avea să reușească, alături de acest detectiv spațial.

— În munte, Lolla! zise el, cu privirea pierdută. În inima muntelui!...

❊ ❊ ❊

Ajunseră la intrarea în grotă a doua zi pe la prânz. Merseseră fără nicio pauză, încă de la răsăritul soarelui, cale de peste douăzeci și cinci de kilometri. DeCase vru să intre înăutru, dar fata îl opri cu fermitate, apucându-l de braț.

— Mi-e foame, Ray! Hai să mâncăm și să ne mai odihnim puțin. Apoi vom intra...

— Nu! se opuse el. Trebuie să mergem!

— Nu mai pot, Ray, am obosit. Mă dor picioarele și mă simt sfârșită. N-am mai mers niciodată atât de mult pe jos într-o singură zi! Ba nu, în doar o jumătate de zi!! Te rog, hai să ne odihnim puțin. Măcar o oră...

Bărbatul păru că luptă cu propria-i voință.

— Bine, spuse în cele din urmă. Mâncăm ceva, repede, după care mergem mai departe!

Fata nu mai comentă. Era mulțumită și cu atât. Desfăcu rucsacul și scoase pachetele cu mâncare. În jurul lor, rangkookii se mișcau în voie, ca și când nici nu i-ar fi observat. Erau cu zecile și continuau să vină alții și alții; intrau în grotă cu pași egali, fără nicio grabă, ca și când ar fi fost teleghidați. Detectivul îi urmărea cu atenție sporită, cu o privire fixă, bolnavă.

Lolla îi întinse un sandviș cu carne de pui și el îl apucă absent. Rămase cu el în mână, ca și când n-ar fi știut ce să

facă în continuare. Se comportase astfel tot restul nopții și întreaga dimineață, dar lucrul acesta, în loc să o îngrijoreze pe femeie, îi crea un sentiment de satisfacție, știind că prin el putea ajunge acolo unde își dorise atât de mult să ajungă.

Îl apucă de mână și îi direcționă încet sandvișul spre gură.

— Hai, mănâncă, îl îndemnă. Trebuie să mănânci.

El scutură brusc din cap şi făcu ochii mari, ca și când atunci s-ar fi trezit.

— Sunt atât de mulți aici, spuse ca pentru sine. Atât de mulți...

— O să vezi și mai mulți înăuntru, îl asigură ea.

— Da, aprobă el. Simt asta. Iar în inima muntelui vor fi și mai mulți. Îi simt!

Începu să muște din sandviș, fără poftă, mecanic. Se simțea aidoma unui om cherchelit, lucrurile din jur i se înfățișau deformate, nefirești, ca și când s-ar fi înecat în whisky toată noaptea.

Un rangkook se opri dintr-o dată lângă ei. Burta îi pulsa vizibil și la colțurile gurii îi apăruseră spume verzui. Pe chipul Lollei se așternu o expresie de spaimă.

— Stai liniștită, îi porunci Ray, nefiresc de calm. Nu se va întâmpla nimic.

— De unde știi? întrebă ea, răvășită.

— Știu. Pe mine mă analizează. Acum am devenit parte a organismului, acum sunt la fel ca el. Doar că nu mă recunoaște.

— Mi-e teamă, Ray!

— Nu-ți fie, totul e în regulă. Crede-mă! Acum trebuie să mergem.

Se ridică și o ajută să își pună iarăși rucsacul în spate. Nativul părea să îi aștepte. După câteva clipe porni înainte, parcă știind că va fi urmat de cei doi oameni.

Intrară în grotă, alături de alți rangkooki. Mirosul de huzzahr era ușor de remarcat și Lolla își aminti prima ei venire aici. Aveau să ajungă în mijlocul unei săli ovale plină cu nativi care se învârteau în cercuri largi, așteptându-și rândul pentru a pătrunde mai departe într-o serie de tuneluri care se căscau în pereți, de jur împrejurul sălii. Și așa se și întâmplă.

Ray Garren numără douăzeci și trei de intrări. Lumina care răzbătea de afară devenea din ce în ce mai palidă pe măsură ce înaintau spre gura unui culoar. Și, odată intrați, întunericul îi cuprinse de pretutindeni, devenind de nepătruns. Detectivul desprinse lanterna din chinga rucsacului și o aprinse. Lolla făcu la fel cu a ei. Rangkookii părură a nu lua în seamă spoturile de lumină, continuând să se miște monoton spre înainte.

Merseră așa aproape un sfert de oră, într-un miros din ce în ce mai puternic de huzzahr și într-o liniște tulburată doar de sunetul târșâit al pașilor atâtor ființe, fără niciun murmur, fără niciun sunet caracteristic deplasărilor unei mulțimi de oameni, fără o vorbă. Evitaseră, pe cât posibil, să îi atingă pe băștinași, dar în câteva rânduri contactul cu ei fusese imposibil de ocolit. În afară, însă, de câteva mormăituri înfundate, nu avură niciun fel de reacție. Continuară să se deplaseze cu pași egali, într-o monoto-

nie exasperantă, spre un loc unde detectivul intuia că va descoperi misterul dispariţiilor şi, o dată cu acesta, secretul făpturilor care îi înconjurau.

Şi când, într-un târziu, ieşiră din tunel, rămaseră înmărmuriţi de uimire şi încântare...

Capitolul trei

GROTA

O sală uriașă și rotundă se căsca grandioasă în inima de stâncă a muntelui Rangkook. Părea atât de amețitoare prin proporțiile nefirești, încât detectivului și tinerei femei le trebuiră minute întregi pentru ca simțurile lor umane să poată asimila ceea ce ochii le transmiteau.

Se opriseră în pragul uneia din sutele de intrări, trăgându-se în lateral din fața puhoiului continuu de băștinași care pătrundeau în sală. Grota părea a avea o înălțime de peste o mie de metri, iar diametrul – indiferent cât de priceput se știa deCase la evaluarea distanțelor – depășea puterea lui de apreciere... Kilometri întregi, dacă nu cumva zeci de kilometri, fiindcă din locul unde se găseau nu vedeau capătul celălalt. Și pe tot cuprinsul acelei uriașe săli interioare ardeau mii de focuri, deasupra cărora se găseau un fel de ceaune enorme, înnegrite de o funingine fină, în care fierbea molcom ceva.

— Aici ai fost data trecută? o întrebă Ray Garren pe fată, aplecându-se la urechea ei pentru a se face auzit.

— Nu, sosi răspunsul ei, slab, fără vlagă. N-am... n-am știut că poate exista așa ceva!

Viermuiala de trupuri era de-a dreptul hipnotică, iar mirosul puternic de huzzahr părea că îi îmbată pe toți.

— Ce-i aici?!! gemu Lolla, copleșită.

— Nu știu, clătină din cap bărbatul, la fel de uluit.

Și abia atunci realiză că nu mai simțea chemarea aceea tainică în adâncul ființei sale. Totul pierise ca luat de vânt și mintea îi redevenise pragmatică și clară, ca de obicei.

— A dispărut, zise.

— Poftim? întrebă Lolla.

— Chemarea, explică el. Cea care m-a adus aici... A dispărut. Nu mai e. Gata.

— Și-atunci? Care-i scopul?...

— Asta mă întreb și eu...

Se mulțumiră să stea lipiți de peretele aspru de piatră, privind viermuiala nativilor. Nu păreau să facă altceva în afară de a se mișca de colo-colo prin uriașa sală, dar la un moment dat detectivul remarcă un rangkook care părea a fi altfel decât ceilalți.

— Hai mai aproape, o îndemnă pe Lolla.

Femeia nu se împotrivi. Coborâră cu precauție panta lină până jos și Ray Garren slalomă printre băștinași până ajunseră lângă individul bizar care le atrăsese atenția. Și abia atunci detectivul își dădu seama ce era diferit la el! Ajunși mai aproape de unul dintre focurile albăstrui care ieșeau direct din podeaua de piatră, cei doi oameni văzură câțiva rangkooki lipsiți de burțile umflate specifice lor; pielea le atârna acum până aproape de genunchi, aidoma unui șort dizgrațios, în falduri peste falduri, dându-le un aspect de-a dreptul hidos.

— Își golesc burțile! exclamă Lolla surprinsă. Uite acolo!

Detectivul urmări direcția indicată de degetul ei și privirea i se opri asupra unui cazan situat la vreo cincizeci de metri de ei. Peste marginea acestuia atârna un rangkook, ținut de picioare de alți doi.

— Să vedem mai de-aproape, îi propuse Lollei.

Dar nu mai fu nevoie. Deodată, operațiunea remarcată în jurul focului din depărtare se repetă întocmai la ceaunul lângă care se găseau. Doi rangkooki îl apucară pe un al treilea de picioarele butucănoase și-l aburcară peste marginea cazanului aflat deasupra focului. Burta umflată a acestuia se zvârcolea de mama focului și, dintr-o dată, începu să se opintească și să vomite în ceaun părți și bucăți întregi de huzzahr.

Lolla își duse mâna la gură și întoarse capul în încercarea de a rezista propriului impuls de a vomita. DeCase continua să privească atent. Părea că șuvoiul acela verde-murdar de fructe amestecate cu suc gastric maroniu nu avea sfârșit.

— E huzzahr, așa-i? se întoarse el spre Lolla, amintindu-și în același timp că nu apucaseră să culeagă niciun fruct pe drum.

— Îhâmmm, încuviință ea, făcând eforturi evidente de a nu deschide gura.

Ray Garren se întoarse la scena de lângă cazanul încins. Burta rangkookului aproape că se golise și pielea acestuia, până atunci întinsă să pleznească, se transformase într-un șorț dezgustător. Cu un ultim spasm, băști-

nașul vărsă în ceaun și ultimele fructe de huzzahr din stomac. Apoi, ceilalți doi îl traseră jos și-l lăsară singur. Părea extenuat, dar, cumva, cu toată imobilitatea chipului său hidos, fericit că-și dusese misiunea la bun sfârșit.

Detectivul își propuse să-l țină sub observație, să vadă ce va face în continuare. Rangkookul se îndepărtă la câțiva metri de cazanul unde își deversase încărcătura și luă o poziție cuminte de așteptare, clătinându-se pe picioarele butucănoase.

— Hai să mergem de-aici! o auzi pe Lolla implorându-l cu glas stins.

— Nu încă, o opri, făcând semn spre rangkook. Vreau să văd ce-o să facă în continuare. Se pare că nu și-a încheiat misiunea...

— Nu mai pot!!...

— Ai puțină răbdare, încercă el să o tempereze și abia atunci se întoarse spre ea. Observă îngrijorat cât era de răvășită. Întinse mâna și-i puse palma pe fruntea îmbrobonită de sudoare. Nu ți-e bine?!

— Nu, gemu ea, chircindu-se. Cred c-o să vomit și eu. Îmi fierbe stomacul...

Și, dintr-o dată, palma pe care o ținea în dreptul gurii i se umplu de vomă. Păru a se rupe de la jumătate și bărbatul sări să o sprijine. O ținu de frunte, aplecată, în timp ce erupția de lichid verzui, vâscos ca un clei, continua să inunde podeaua de piatră a grotei.

Totul dură mai puțin de-un minut și, când o ajută să revină la poziția verticală, Lolla abia se mai putea ține pe picioare. Fața îi era plină de sudoare, iar ochii îi luceau

în lacrimi. Era speriată și nedumerită, neînțelegând ce se petrece, de ce i se întâmplă asta.

— Ți-e mai bine acum? o luă el pe după umeri, conducând-o înapoi la peretele de piatră.

Lolla nu scoase nicio vorbă. Respira profund, încercând să-și revină. Se lăsă să alunece încet la podea, rezemându-se cu spatele de piatra rece. DeCase se așeză lângă ea și îi trase capul, încet, pe umărul lui.

— Huzzahr... Am vărsat numai huzzahr! gemu ea, cutremurându-se ușor în brațele lui.

— Poftim?

— Era esență de huzzahr, Ray. Tot huzzahrul pe care l-am mâncat. Sunt sigură!

— De ce crezi asta?

— Știu, tuși ea, înecându-se puțin. Nu îmi pot explica de unde, dar știu că așa este. Dumnezeule, cum e posibil?! Tot huzzahrul pe care l-am consumat de când am venit pe Scrierra a rămas în mine... esența lui... adică... Cum e posibil așa ceva?!!

Detectivul căzu pe gânduri, analizând noua pistă care se deschisese deodată înaintea sa. Dacă huzzahrul era cheia, atunci dispariția clienților lui Grant avea legătură tot cu huzzahrul. Rangkookii vărsau fructe întregi sau bucăți mari din ele și, dacă lua în calcul faptul că aproape toți pe care îi văzuse aveau burțile pline, cantitatea de huzzahr ingerată trebuia să fie imensă. Lolla vărsase tot huzzahr. Dispărutii făcuseră, probabil, același lucru când ajunseseră aici... De-acum era convins că ajunseseră și ei aici, deși nu găsise nicio dovadă. Dar ce făcuseră în con-

tinuare? La ce folosea huzzahrul, ce rol avea el în toată povestea asta?

— Rămâi aici, îi zise Lollei, ridicându-se.

— Unde pleci?! se impacientă ea.

— Stai liniștită, mă întorc.

Se duse iarăși la cazanul uriaș în care fierbea huzzahr. Se învârti în jurul lui, căutând să descopere faptul neobișnuit despre care intuiția sa îi spunea că există. Și, într-un târziu, îl descoperi.

La câteva sute de metri depărtare se stârni deodată o rumoare care îi atrase atenția. Un cor de horcăituri și grohăituri ciudate acompaniară o viermuială de trupuri care, curând, deveni înnebunitoare. Alergă într-acolo, printre trupurile agitate, iar în urechi începu să-i răsune litania binecunoscută din vis: *Rangkook!... Rangkook!... Rangkook!* O incantație repetată pe un ton grav, adânc, insinuant, care-l făcu să se înfioare, în pofida remarcabilei sale stăpâniri de sine. Însă aceasta nu semăna cu chemarea care îl adusese acolo, nu era o chemare...

Se opri în apropierea cazanului sub care focul potolit al gazului metan ce ieșea printr-un orificiu din podeaua de piatră continua să șerpuiască galben-albăstrui. Lucrul acesta îi fură însă doar o secundă atenția, căci observă sus, cocoțați pe marginea cazanului, doi rangkooki care mânuiau două vase ovale și adânci, aidoma unor găleți; le umpleau cu fiertură din ceaun și le deșertau în gurile larg deschise ale semenilor lor; și abia atunci remarcă faptul că în jurul acestui cazan se găseau cu precădere rangkooki cu șorțuri de piele în loc de burtă, sperând să plece

de-acolo cu abdomenul plin de fiertură de huzzahr. Lichidul fierbinte sfârâia pe buzele, bărbiile și piepturile lor, dar nu părea să le pese prea tare. Mirosul de carne opărită și sudoare încinsă se împletea la răstimpuri cu cel puternic de huzzahr. Băștinașii își umpleau burțile din nou cu pasta aceea cleioasă și plecau de-acolo, clătinându-se, către o direcție numai de ei știută.

Detectivul se gândi că trebuie să afle, că asta îi va oferi răspunsul la problema pentru care îl chemase Grant pe Scrierra. Însă, acum, nu doar pentru asta era dispus să meargă înainte, ci și pentru a-și liniști curiozitatea zgândărită mai mult ca niciodată. Se întoarse și o căută din ochi pe Lolla Sparks, dar în harababura care domnea acolo nu reuși să o localizeze. Și își dădu seama, cu un sâmbure de spaimă în inimă, că își pierduse orice punct de reper!

Puțin înciudat, blamându-se pentru neghiobia de care dăduse dovadă, porni înapoi în direcția din care venise, cu ochii la peretele de piatră în care se căscau gurile tunelurilor, sperând să o repereze până la urmă pe fată. Aprecie că mersese mai bine de două sute de metri și Lolla ar fi trebuit să apară în câmpul său vizual, însă nu o zări. Se opri locului, simțind cum îngrijorarea crește în el, înfigându-și cu mârșăvie ghearele ascuțite în pieptul lui. De obicei era stăpân pe sine, pe emoțiile sale, pe reacțiile sale, dar acum, aici, în colcăiala de trupuri puțind a huzzahr, în lumina aceea difuză și nestatornică, în gălăgia aceea fremătătoare produsă de glasuri guturale care scoteau doar mormăituri și icnete de durere, simțea că nu mai e

el, că s-a pierdut și nu s-a mai regăsit. Vru să o strige pe fată, dar se abținu în ultimul moment, amintindu-și ce tragedie ar fi declanșat în grotă.

O văzu deodată. Rucsacul și pălăria ei de paie lăsată pe spate îi atraseră atenția, însă nu simți nicio ușurare. Din contră, inima i se strânse puternic și un fior rece îi străbătu șira spinării. Lolla se afla la vreo șaptezeci de metri de el, lângă un cazan pe marginea căruia se găseau doi băștinași cu vase de umplut. Și mai avea în fața ei doar doi rangkooki. Iar gura îi era larg deschisă...

Alergă înnebunit. Împinse violent un rangkook ce-i stătea în cale și mai mult simți decât văzu cum acesta cade greoi și burta-i plină îi explodează ca un balon uriaș, împrăștiind în jur bucăți de fructe de huzzahr...; cum faptul acesta duce la alte explozii ale rangkookilor și cum întreg sectorul în care se afla este cuprins de o demență imposibil de stăpânit. O reacție în lanț declanșată de el... O capcană deosebit de periculoasă în care își puteau pierde viețile... Și el și Lolla...

Tocmai se pregătea să primească porția de fiertură arzândă când brațele lui o prinseră ca într-o menghină și o împinseră de-acolo, din calea șuvoiului de lichid vâscos, fierbinte ca o magmă vulcanică. Simți cum în ea se rupe dureros ceva, ca vălul unei vrăji adânci, și realitatea reveni în forță, recucerind-o, salvând-o de la o moarte chinuitoare, oribilă.

— Ce... ce-i... cum...?! îngăimă ea buimacă, recunoscându-l pe detectiv. Apoi remarcă haosul din jurul ei. Ce... ce-ai făcut?!!! exclamă îngrozită.

— Să fugim de-aici! porunci el, împingând-o spre cel mai apropiat tunel.

Se strecurară printre rangkookii dezorientați, deveniți acum doar simple automate fără comenzi, și pătrunseră în fugă într-un culoar larg, mult mai mare decât cel prin care veniseră, slalomând printre băștinași. Continuară să alerge până când bărbatul consideră că se îndepărtaseră suficient de mult de zona periculoasă încât să fie în siguranță și abia atunci încetiniră ritmul.

— Ce-ai făcut?!! repetă Lolla, nervoasă.

— Te-am salvat! îi replică el pe același ton aprins. Asta am făcut! Dacă nu ajungeam la timp, acum erai opărită toată... Ce te-a apucat să te duci acolo?!! Ce-a fost în mintea ta?

Femeia se înmuie.

— Nu... nu știu, se scutură ea. Mi-aduc aminte doar că m-am simțit deodată golită pe dinăuntru și că singurul lucru care mă mai putea împlini cu adevărat era fiertura de huzzahr. Și știu că aș fi fost foarte fericită să o pot înghiți...

Ray Garren se opri și îi luă palma mică în palma lui, strângând-o ușor, protector.

— Și-acum cum te simți?

— Tulburată... Confuză... Nu știu, neîmplinită...

— Ce se întâmplă aici?

— Nu știu, zise ea. Și nici nu mai vreau să știu. Tot ce vreau e să ne întoarcem la hotel! Gata!

DeCase aprobă din cap și abia atunci observă că rangkookii din jurul lor mergeau înainte, în aceeași direcție

cu ei. Avuseseră noroc. Nimeriseră, în goana lor nebună, într-un tunel prin care se ieșea din grota uriașă. Un tunel care avea să-i ducă afară, la lumină... Sau, poate, în cu totul altă parte! – pocni un gând rebel în mintea lui surescitată...

Capitolul patru

ASCENSIUNE

Se scurseseră aproape șase ore și nu ajunseseră la nicio ieșire. La un moment dat detectivul realizase că drumul urca, însă nu se îngrijorase prea tare; poate că ieșirea se găsea undeva pe coasta muntelui; la urma urmelor, nu avea nicio importanță pe unde ieșeau, numai să iasă odată la lumină!

Percepu în atmosfera îmbibată de mirosul huzzahrului o adiere fină de aer proaspăt și se bucură, trăgând imediat concluzia logică: se apropiau, în sfârșit, de ieșire.

— Mi s-a făcut foame, spuse Lolla încet.

— Mai ai puțină răbdare. Ieșim curând și vom mânca afară.

— De unde știi? se interesă ea, bucuroasă.

Ray îi explică și realiză și ea, inspirând adânc de câteva ori, că aerul se schimbase. Grăbiră pasul, nerăbdători, el înainte, ea în urma lui, într-o liniște deranjată doar de pașii târșâiți ai rangkookilor placizi.

Dorința profundă care o determinase să-l folosească pe bărbat pentru a-și duce planul la bun sfârșit dispăruse definitiv din sufletul ei, în clipa în care acesta o trăsese

de lângă cazanul cu huzzahr, salvându-i viața. Un astfel de om nu merita să fie tratat așa...

Se luptase săptămâni întregi să reziste impulsului de a se duce pe muntele Rangkook, însă, cu fiecare zi care trecea, acesta devenise tot mai puternic, făcând-o să cedeze. Îl urmărise pe Vincent Blaint, fiecare mișcare a acestuia, fiecare pas, închipuindu-și că individul putea fi cheia cu care ar fi reușit să deschidă inima muntelui. Atunci când bărbatul pornise spre munte în urmărirea unui rangkook, se luase după el, dar, din nefericire, îl pierduse din vedere și ajunsese în grota aceea mică, la intrarea în munte, unde asistase la straniul ritual care se încheiase cu un dans în cerc și cu ingerarea unor enorme cantități de fructe crude de huzzahr. Băștinașii se împrăștiaseră mai apoi care încotro, iar ea revenise la hotel tot neîmpăcată, cu sufletul arzând de durere.

Așteptase câteva săptămâni, timp în care dispăruseră și alți turiști de la Stațiune, iar când ticălosul de Grant aflase de lipsa acestora, îl jucase pe degete și îi sugerase să-l cheme pe Ray Garren deCase ca să dezlege misterul. Numele detectivului era celebru în Zona Colonizată și de fiecare dată urmărise cu interes poveștile care se nășteau pe seama neobișnuitelor sale misiuni încheiate cu succes. Nu știuse, însă, că Grant este prieten cu el, că se cunoșteau încă din adolescență, dar se bucurase că totul se potrivise ca o mănușă...

— Oh, la naiba! îl auzi răbufnind pe bărbat și își îndreptă privirea spre locul pe care el i-l arăta cu spotul de lumină al lanternei. Acesta se dizolva, departe, pe pere-

tele din dreapta lor, în lumina venită de-afară printr-o serie de găuri în zid. Continuară să meargă și, când ajunseră acolo, într-un intrând ca o firidă largă de aproape doi metri, constatară că peretele era perforat în opt locuri; jos, la nivelul podelei, indentificară încă opt găuri.

— Sunt guri de aerisire, zise ea. Le-au făcut să împrospăteze aerul...

Bărbatul întinse mâna către una dintre găuri. Curentul de afară, care răzbătea înăuntru cu putere, era mană cerească pentru plămânii lui.

— Fir-ar să fie, am crezut că e o ieșire! zise cu obidă.

— Le putem lărgi!? propuse femeia, dar îndemnul ei sună mai mult a întrebare.

DeCase se aplecă puțin de spate și privi printr-o gaură. Era lungă de peste un metru și, dacă înspre ei avea un diametru de vreo douăzeci și cinci de centimetri, în partea dinafară avea cel mult cinci centimetri. Și tot ce putea vedea prin ea era albastrul cerului Scierrei...

— Va fi imposibil, răspunse. Pereții sunt prea groși.

— Nici cu blasterul?...

Detectivul dădu din cap în semn de negație.

— Mi-ar trebui o duzină de încărcătoare, iar eu n-am decât două.

— Și-atunci, ce facem?

DeCase se lăsă să alunece în șezut, rezemat cu spatele de zidul de piatră al culoarului. Își trecu degetele prin părul bogat și, după ce stătu un pic pe gânduri, propuse cu simplitate:

— Hai să mâncăm, deocamdată...

❊ ❊ ❊

— Aș dori să-ți fac o mărturisire, zise Lolla, înșurubând capacul bidonului cu apă.

DeCase ridică spre ea o privire deloc surprinsă.

— Chiar mă întrebam cât îți va lua să te hotărăști!?

Fata surâse cu tristețe.

În lumina palidă emisă de lampa electrică de noapte, pe care bărbatul o reglase la jumătate din intensitate, chipul Lollei nu mai părea la fel de încântător ca la hotel. La coada ochilor și în jurul gurii ei senzuale, oboseala își lăsase amprente vizibile, transformând expresia acelei fețe într-una pe care Ray Garren o întâlnise adesea în viață. Era chipul unei femei puternice care renunțase să-și mai controleze în mod conștient înfățișarea; întreaga ei atitudine din ultimele ore denota faptul că Lolla Sparks aproape că dezarmase în fața obstacolelor pe care le înfruntaseră și le mai aveau de înfruntat.

Tocmai de aceea, acum, detectivul se vedea nevoit să o încurajeze cumva, să o ridice de acolo de unde căzuse, să nu o lase să alunece pe panta deznădejdii; altfel, s-ar fi transformat într-o povară, atât pentru el, dar mai ales pentru ea însăși.

— Tot ce am dorit a fost să aflu ceea ce, de când au coborât primii oameni pe Scierra, numai unul singur a aflat: fratele meu!

Bărbatul își folosi întreaga stăpânire de sine pentru a nu-și exterioriza uimirea.

—Fratele tău? făcu el. Ai un frate?

— Da. El a fost unul dintre cei unsprezece specialiști veniți să confirme posibilitatea omului de a supraviețui pe această planetă. Aveau la dispoziție trei luni, dar le-au fost necesare numai două săptămâni. Cu toții și-au dat seama că Scierra e un colț de rai și că nimic nu le poate amenința viețile viitorilor coloniști. Din nefericire... s-au înșelat!

— Cum adică s-au înșelat?! întrebă detectivul, din ce în ce mai uimit. Știm că pe Scierra nu există animale feroce, nu există agenți patogeni mortali, nimeni nu a pierit în urma vreunui atac...

— Nu pricep cum tocmai tu poți să spui asta? Uiți pentru ce ai fost chemat aici?!

— Pentru dispariția unor persoane, răspunse deCase. Atât și nimic mai mult.

Fata pufni disprețuitoare.

— Persoanele acelea au murit, Ray!

— Până când nu vom avea probe concrete, zise detectivul, oamenii aceia sunt doar dispăruți.

Își dădu seama, cu o strângere de inimă, că nici el nu mai credea în ceea ce tocmai afirmase.

— Eu îți spun că, până acum, Scierra – sau *ceva* de pe Scierra! – a ucis nu mai puțin de șapte ființe umane! Începând cu fratele meu!...

Afirmația femeii îl cutremură. Îi ochii ei apăruseră lacrimi, însă, în același timp, detectivul putu citi și o dorință înverșunată de a merge mai departe. Se bucură că atitudinea constructivă revenise de la sine în sufletul ei, chiar dacă îmbrăcase haina de oțel a vendetei. Nu și-ar fi închi-

puit niciodată că acesta era motivul care o determinase pe Lolla să acționeze, dar știa mai bine ca oricine că răzbunarea reprezintă una dintre cele mai puternice motivații pentru o ființă care și-a pierdut busola; dacă era nevoie de răzbunare pentru ca femeia să ajungă la liman, să supraviețuiască acestei încercări, atunci răzbunare să fie!

— Știi *sigur* că a murit? o întrebă el cu jumătate de glas, încet, dar apăsat.

— Da, Ray. A fost fratele meu geamăn și încă de mici ne-am dat seama că legătura dintre noi e mai mult decât o simplă legătură de sânge. O serie de întâmplări neobișnuite care s-au derulat de-a lungul anilor ne-a întărit această convingere și, cu câțiva ani înainte ca Don să piară pe planeta asta blestemată, am primit și confirmarea. Don era genetician și m-am lăsat pe mâna lui; în urma experimentelor pe care le-a desfășurat, a ieșit la iveală că creierele noastre erau, pur și simplu, identice.

— Imposibil! exclamă bărbatul.

— Nimic nu este imposibil în Univers, replică tânăra cu fermă convingere. Timp de mai bine de un an, Don și cu mine ne-am antrenat această indisolubilă legătură, până când am perfecționat la maximum o capacitate latentă pe care amândoi știam că o deținem: telepatia. În felul ăsta am trecut repede la un alt nivel, mult superior. Practic, acțiunile și gândurile mele puteau fi perfect cunoscute de Don, oriunde m-aș fi aflat în Galaxie. Și, în mod similar, aveam acces, la rândul meu, la gândurile și acțiunile lui...

Lui deCase nu-i venea să creadă toate aceste destăinuiri. Știa că există oameni cu abilități telepatice mai dezvoltate, însă nicicând nu auzise ca acestea să fie într-atât de puternice.

— Și-ați renunțat la... intimitate? lăsă el să-i iasă pe gură cea mai mare nedumerire.

— Don și cu mine nu aveam secrete.

— Dar tu ești femeie, iar el... bărbat! insistă detectivul.

— Acesta era un mare avantaj, pentru amândoi, răspunse Lolla. În felul ăsta puteam fi – ce spun eu?, *eram!* – ființe complete! Complete în adevăratul înțeles al cuvântului!

Detectivul nu mai insistă, deși ar fi dorit să știe în propria-i ființă ce simte cu adevărat o femeie, ce gândește ea și, mai ales, cum ia deciziile... Rangkookii treceau pe lângă ei, la numai doi pași distanță, târându-și picioarele, purtându-și cu greu burțile imense, ca de gravide, din care, la răstimpuri, se făcea auzit clipocitul dezagreabil al lichidului vâscos din interior. Dar el nu-i luă în seamă, captat de dezvăluirile fetei.

— Cum a murit fratele tău? o întrebă.

Ochii Lollei se închiseră pe jumătate, părând că retrăiește amintirile dureroase.

— I-am simțit chemarea într-o noapte... M-a trezit din somn. La limita dintre starea de veghe și somn, în numai câteva secunde, mi-a transmis că lumea pe care ajunsese era deosebit de frumoasă, că cei care aveau să locuiască acolo aveau să cunoască pacea veșnică și că simplul fapt de a te afla pe Scierra îți dădea sentimentul plenar că ai

ajuns, în sfârșit, acasă. Au urmat zile feerice. Iar într-o dimineață mi-a transmis că merge la munte și am simțit că a ajuns. A urcat și a tot urcat, uimit de ființele din jurul său. Apoi, dintr-o dată, cu o forță devastatoare, dinspre el a explodat un disperat strigăt de ajutor! Venea din mintea lui și, preț de o clipă, am crezut că el e cel aflat în pericol de moarte. Am realizat, însă, deodată, că creierul lui Don nu fusese decât un releu de retransmisie, că mintea care implora ajutorul nu era a lui!

Fata își masă tâmplele cu vârfurile degetelor, încercând să se readune. Continuă:

— Am simțit dorința deplină a lui Don, clară, categorică, de a ajuta acea ființă și... dintr-o dată, firul invizibil dintre noi a fost tăiat. Ca și cum o putere mai presus de noi l-ar fi sugrumat pe fratele meu, reducându-l pentru totdeauna la tăcere!

Fata oftă prelung.

— Din acea secundă n-am mai simțit nici cea mai mică atingere a gândurilor lui. De atunci, fratele meu a ieșit definitiv din existența mea, fără să-mi lase nimic, absolut nimic, niciun indiciu... De atunci, Ray, din acea noapte îmi caut jumătatea perfectă și, chiar dacă sunt convinsă că nu mai e printre cei vii, mă consolez cu ideea că-l voi descoperi pe ucigaș!...

Detectivul se frecă la ochi, încă uluit de povestea pe care fata o ținuse ascunsă în ea atâta timp.

— Și chiar crezi că răzbunarea îți va aduce împăcarea?

— Poate că nu, răspunse ea șuierând cuvintele. Dar cel puțin voi ști că mi-am făcut datoria față de sufletul meu

geamăn. Important este că, acum, mulțumită ție, mă aflu foarte aproape de această ființă ucigașă. Și că, Ray, cu ajutorul tău, o voi distruge!

DeCase clătină din cap.

— Dacă e una și aceeași cu cea care m-a chemat pe mine aici, atunci cred că ne luptăm cu morile de vânt... Lolla, ce am simțit eu a fost o singură minte, uriașă, mintea tuturor rangkookilor, poate chiar mintea tuturor viețuitoarelor acestei lumi de basm. Și dacă e așa, atunci singurul lucru pe care putem și trebuie să-l facem, e să fugim de-aici! Să dispărem de-aici! Și când spun asta nu mă refer doar la noi doi, ci la întreaga comunitate umană de pe Scierra!

— Voi puteți să plecați, cu toții! Eu voi rămâne să mă alătur fratelui meu. Și nimic nu mă poate împiedica să fac asta!

În penumbra din tunel, ochii ei frumoși scăpărau scântei de ură.

❊ ❊ ❊

Mai era un pic şi se făceau opt ore de când urcau. Obosiseră tare. Rucsacii din spate se îngreunaseră și Lolla vru să renunțe la o parte din lucrurile pe care le căra cu ea. DeCase apelase la toată puterea lui de convingere pentru a o determina să nu facă asta și, în cele din urmă, reușise. Trecuseră pe lângă alte două firide cu guri de aerisire, una destul de largă și încăpătoare, dar niciuna nu le oferise posibilitatea de a ieși afară, pe munte.

— Mi-e teamă, zise el, că vom fi nevoiți să ne petrecem noaptea aici.

— Unde? exclamă ea. Nu vezi că n-ai loc s-arunci un ac?

De la o vreme tunelul se strâmtase și băștinașii se îngrămădeau din ce în ce mai tare unii într-alții.

— Eu, una, nu mă las călcată în picioare de rangkooki, continuă femeia. Merg înainte până la epuizare, trebuie să existe undeva o ieșire, că doar n-o avea sfârșit, blestematul ăsta de tunel, tocmai în vârful muntelui?!

— Tot ce-i posibil, mormăi detectivul în barbă, pe un ton pesimist.

Aceasta era ultima variantă pe care o luaseră în calcul, însă, după cum se prezentau lucrurile, câștiga teren cu fiecare minut care trecea. Cufundați în gânduri, căutau fiecare în parte să găsească o motivație logică pentru care rangkookii ar fi urcat douăzeci de mii de metri, până în vârful muntelui; nu descoperiră niciuna și, încetul cu încetul, temerile lor se estompară. Trebuiau să iasă undeva, la urma urmelor!

— Cât e ceasul? se interesă ea.

— Unsprezece și șapte minute, răspunse el. E noapte acum afară...

— Iar la "Imperial" oamenii se distrează, mănâncă, beau, dansează... – făcu o pauză de efect – unii poate fac dragoste...

Bărbatul se opri brusc. Lolla se lovi de el și își dădu seama că acționase resortul dorit. În același timp, era conștientă că sămânța aruncată de ea găsise solul deja pregă-

tit. Nu-și putea explica de ce se lăsase purtată de acest impuls chiar acum, cum nu-și putea explica – știind prea bine cum arată și ce efect are asupra bărbaților – de ce Ray Garren deCase nu făcuse nicio încercare de a face sex cu ea.

El se întoarse și, apucând-o de umeri, o lipi cu spatele de peretele stâncos, privind-o drept în ochi.

— Ai de gând să te joci cu mine?

— Nu, răspunse ea întorcându-i privirea cu îndrăzneală. Am de gând să fac dragoste cu tine!

Se fixară așa clipe lungi, la lumina șovăielnică a felinarului electric agățat de rucsac, înțelegându-se din priviri. Dorința pe care el o ținuse în frâu din clipa în care ea apăruse în ușa apartamentului de la hotel se eliberă ca un gheizer, dintr-o dată, făcându-l să freamăte din tot corpul. Însă nu puteau face dragoste acolo; pur și simplu, nu puteau; băștinașii mișunau în jurul lor și chiar dacă n-ar fi fost băgați în seamă, cu siguranță prezența acestora era un factor puternic stânjenitor.

— Mă vrei? șopti ea.

— Da, răspunse el repede.

— Și eu te vreau...

El întinse mâna și îi mângâie cu vârful degetelor obrazul obosit. Avea un ten catifelat și moale, ca de piersică coaptă. Ea își mișcă încet capul, alintându-se ca o pisicuță, cu ochii aproape închiși.

— Hai să mai mergem un pic, șopti el. Poate dăm de-o altă gură de aerisire și ne instalăm acolo sacii de dormit. De acord?

Lolla încuviință din cap, dar pe buze îi apăru un surâs trist. Îi sărută ușor vârful unui deget și se desprinse de perete, alunecând lin, ca o șopârlă. Porni înainte. Bărbatul o urmă tăcut, răscolit de neobișnuitul situației. Îi era milă de ea acum, după ce îi auzise povestea; și era convins că, dacă ar fi fost în locul ei, și el ar fi plecat în căutarea fratelui... *dispărut*. Se crampona în continuare de acest termen, în pofida faptului că, în adâncul sufletului său, nu-i mai credea nici el în viață pe clienții lui Hughes Grant, mai ales după ce văzuse macabrul spectacol din sala cea mare de la baza muntelui. Cu toate acestea, era nevoit să gândească astfel, pentru a-i da minții sale un motiv să avanseze, pentru a putea continua căutările, pentru a nu se da bătut.

Percepu, la limita sesizabilului, un sunet înfundat, aidoma unui vuiet de furtună și, preț de o clipă, simți cum inima i se strânge în piept. Întinse mâna și o opri pe Lolla.

— Ascultă! o îndemnă.

Fata își concentră zadarnic auzul.

— N-aud nimic nou!? zise ea mirată.

— Un vuiet..., încercă el să o ajute.

Lolla mai făcu o tentativă. De astă dată i se păru că percepe ceva, dar nu putea spune dacă nu cumva este doar o idee indusă de bărbat.

— Pare... o cascadă... sau cam așa ceva!?...

— Exact, răspunse el încordat. Îți poți da seama de unde vine?

Ea se concentră încă o dată.

— Nu. Pare că vine... Parcă se-aude din pereți...

Ray Garren baleiă cu spotul lanternei porțiunea de tunel în care se găseau, încercând să-și dea seama dacă și rangkookii reacționau în vreun fel la acel sunet. Nu observă însă nicio modificare de comportament la ei; continuau să meargă înainte, urcând panta abruptă a tunelului, legănându-se cu toții ca niște rațe uriașe datorită burților pline cu huzzahr.

— Hai mai departe! hotărî el în cele din urmă.

Porniră iarăși, cu urechile ciulite și atenția trează. Și cu cât înaintau, cu atât sunetul creștea în intensitate.

— Din față vine, spuse ea.

— Așa e.

— Ce-o fi? Că parcă n-ar fi cascadă...

— Să mergem, vom afla în curând, răspunse el încordat.

Vuietul se umplu treptat de voci grave, adânci, de glasuri de rangkooki amestecate, devenind un amalgam de fâșâituri, bolboroseli și plescăituri, de cuvinte guturale fără nicio noimă. Panta ascendentă se ascuți și picioarele obosite le fură solicitate din ce în ce mai tare. Continuară însă să urce, până se treziră în pragul unei săli de mărimea restaurantului de la parterul hotelului "Imperial", în care o mulțime impresionantă de băștinași se rostogoleau de colo-colo, într-o învălmășeală de trupuri umflate, scoțând sunete dezarticulate, mormăituri, vaiete și râgâituri dezagreabile.

Se dădură în lături din calea rangkookilor care continuau să vină în urma lor, curgând aidoma unui râu ne-

sfârșit de trupuri umflate, foșgăitoare. Ființele, de cum puneau piciorul în sala cea mare și descopereau un spațiu gol, se aruncau pe podeaua de piatră şi începeau să se rostogolească de zor, când pe față, când pe burtă, scoțând sunete de durere amestecate cu unele de satisfacție. Printre buze li se scurgea suc vâscos și verzui, răspândind un puternic miros de huzzahr. Atât de puternic încât Lolla și deCase realizară că abia mai puteau respira acolo.

— Ce naiba fac aici?!! exclamă femeia, privind cu ochii măriți de surpriză viermuiala de trupuri.

Detectivul crescu la maximum intensitatea lămpii de noapte și privi cu atenție, concentrat, spectacolul din fața ochilor săi, fără să-i răspundă fetei. Încercă să descopere o explicație plauzibilă a viermuielii aceleia de trupuri și cea mai rezonabilă i se păru aceea că rangkookii se tăvăleau, se răsuceau și se învârteau de zor doar pentru a amesteca lichidul din interiorul lor, fiertura de huzzahr pe care o înghițiseră în grota cea mare din care veneau cu toții. Dar cu ce scop, pentru ce făceau asta, detectivul nu reuși să-și închipuie...

— Hai să plecăm de-aici! strigă Lolla în urechea lui. Nu mai am aer...

O apucă strâns de mână și o trase după el pe lângă peretele sălii, spre dreapta. Avansau cu greu printre trupurile băștinașilor, atenți să nu calce pe ei și să provoace vreun incident nefericit. Unii indivizi se rostogoleau atât de tare încât se loveau de stânca peretelui ca și când ar fi vrut să se sinucidă. Scoteau mugete de durere, icneau și se îndepărtau, ca într-un dans hipnotic teribil și macabru.

Lolla călcă deodată într-o urmă de bale întinsă pe jos și piciorul i se înțepeni preț de două secunde în lichidul vâscos și lipicios. Îl opri pe deCase, trăgându-l de mână.

— Ia fii atent aici! îi zise și călcă din nou în pata vâscoasă de pe podea.

Bărbatul lumină cu lanterna și observă cum încălțările fetei se încleiaseră în mâzga de pe jos. Și realiză că fiertura de huzzahr suferise, în interiorul rangkookilor, o transformare care făcuse din ea o substanță cu proprietăți adezive remarcabile.

— De-aia se rostogolesc! conchise el. Să nu se încleieze fiertura în burțile lor.

Ea dădu din cap, aprobator. Era încă o ciudățenie, dar una care reprezenta, cu siguranță, o treaptă în plus către dezlegarea misterului.

— Hai să mergem, zise el. E un tunel acolo!

Și îndreptă raza lanternei spre înainte, pe peretele ușor curbat, la vreo cincizeci de metri mai în față. Lolla observă și ea ieșirea și un nou val de energie păru că îi dinamizează mușchii obosiți ai picioarelor. Înaintarea deveni parcă mai ușoară de vreme ce acum aveau un punct bine definit unde trebuiau să ajungă.

În mintea ei răsări o explicație a rolului cleiului vâscos de huzzahr în care călcase și se forță să se gândească la asta până când ajunseră la intrarea în noul tunel. Odată pătrunși în el, constatară cu uimire că acesta nu era străbătut decât de foarte puțini băștinași, ca și când ar fi fost un drum secundar pe care nu îl preferau. Înaintară în același ritm câteva sute de metri, până când vuietul care

venea din sala mare se estompă, apoi rărirră pasul. Aerul redevenise respirabil, semn că nu peste multă vreme aveau să ajungă la o altă gură de aerisire.

— Cred că am o explicație, deschise ea discuția. De ce se rostogoleau rangkookii...

— Da?

— Da. Înghit huzzahr fiert și, în amestec cu sucul lor gastric, acesta se transformă într-un soi de... lipici.

— Am văzut și eu, zise el fără să se întoarcă. Dar nu înțeleg la ce ar folosi rangkookii o cantitate atât de mare de adeziv? Gândește-te numai la cât de mulți erau în grota de jos și la câte ceaune fierbeau deasupra focurilor...

— Probabil construiesc ceva, răspunse ea. Ceva mare...

— Ce?

Fata ridică din umeri.

— Nu știu. Și-apoi, tu ești detectivul. Tu trebuie să afli răspunsul la nebunia asta!

DeCase se opri și se întoarse spre ea.

— Am o ipoteză, zise brusc. Cred că... mintea aceea, mintea colectivă care le poruncește rangkookilor să facă aceste lucruri, are ca motivație un unic scop final. Dacă iei în considerare că ei făceau ce fac acum încă dinainte de venirea oamenilor pe Scierra, dacă te gândești că sute, mii sau milioane de generații au făcut la fel, atunci nu ne rămâne decât să acceptăm ca explicație faptul că toate manifestările lor urmăresc același țel pe care îl urmăresc toate ființele inteligente din Univers!

— Și anume?

— Atingerea stelelor.

Capitolul cinci

EXTAZ

Era aproape ora unu din noapte când ajunseră în pragul unei alte săli scobită în carnea muntelui, ceva mai mare ca cea de-a doua, dar la fel de aglomerată. Observară mirați că ajunseseră într-un fel de "dormitor", unde rangkookii obosiți își odihneau trupurile burduhănoase. Dormeau culcați pe spate, cu burțile imense atârnând dizgrațioase peste șolduri, într-o liniște aproape desăvârșită, nefirească, spartă când și când de câte o mișcare bruscă făcută în somn sau de câte o râgâitură.

— Hai să căutăm și noi un locșor, zise bărbatul.

Amândoi erau istoviți. Oboseala urcușului le turnase plumb în picioare. Lolla îl urmă tăcută pe bărbat, la fel de atentă ca și el să nu calce pe vreun rangkook adormit. Ajunseră într-un colț al grotei unde descoperiră, spre satisfacția lor, săpate în stâncă, nişte firide spațioase de mărimea unui stat de om; erau cincisprezece astfel de nișe, unele goale, altele pline cu grămezi de fructe coapte de huzzahr, din care se scurgea sevă verzuie.

— Dormim împreună, propuse el fără vlagă.

Fata îl privi fără nicio reacție.

— Nu de alta, continuă el, însă ar fi bine s-o facem pentru siguranța ta...

Lolla încuviință din cap și deCase se opri cu spotul de lumină asupra unei firide mai încăpătoare. Lăsară rucsacii din spate și bărbatul întinse pe jos sacul său de dormit, mai mare și mai încăpător. Femeia cotrobăi prin rucsacul ei și scoase o pungă cu sandvișuri.

— Ar fi bine să mâncăm ceva, murmură ea. Suntem secați de energie...

Detectivul luă un sandviș din mâna fetei și se așeză jos, la baza peretului, mușcând fără tragere de inimă din el, mestecând mecanic, prea ostenit să mai ia în seamnă gustul de șuncă și cașcaval. Călătoria lor neobișnuită și emoțiile întâmplărilor prin care trecuseră îi extenuaseră și fizic și psihic. Iar nesiguranța pe care o resimțeau, chiar dacă nu până la nivelul de a le pune viețile în pericol, era ca o greutate imensă ce le apăsa sufletele.

Femeia se șterse la gură cu dosul palmei și bău două guri de apă. Surâzând stânjenită, cotrobăi în rucsac și scoase două șervețele igienice. Desprinse lanterna din chinga exterioară și se ridică.

— Mă scuzi cinci minute...

Bărbatul dădu din cap, surâzând ușor. Și realiză că și el avea nevoie să meargă la toaletă; sau, în situația dată, într-un loc mai retras, așa cum făcea Lolla. Brusc, își dădu seama că nu remarcase ca băștinașii să fi avut astfel de necesități fiziologice și nici nu zărise, de-a lungul galeriilor ori în sălile prin care trecuseră, vreun loc destinat special acestei funcții. Rangkookii aveau organe genitale, dar

nu era sigur că acestea îndeplineau și rol de aparat excretor. Încă un mister care trebuia dezlegat...

Urmări lumina care o însoțea pe Lolla și, în pofida oboselii care-i intrase în mușchi și oase, nu se putu abține să nu și-o închipuie dezgolindu-se și alunecând lângă el, ca o șerpoaică, în sacul de dormit. Și în memorie îi răsări o imagine pe care nu reuși să o localizeze în timp: Lolla, numai în chiloți și-ntr-un maiou străveziu, venind către el în genunchi...

Lanterna fetei se stinse, la peste cincisprezece metri depărtare, în dreapta, iar el ciuli urechile, aidoma unui puștan întărâtat de hormoni, încercând să distingă fâșâitul hainelor ei. Distanța îi permise să audă doar jetul de urină eliminat de fată, suficient însă pentru a-i aprinde din nou dorința în pantaloni. Trebuia să facă dragoste cu ea în noaptea aceea!

Lolla reaprinse lanterna și făcu drumul înapoi. El se ridică, întâmpinând-o cu același surâs încurcat.

— Trebuie să merg și eu...

— Îhâm, aprobă ea. E deosebit de... reconfortant.

DeCase plecă în sens invers, îndepărtându-se și mai mult.

Și în vreme ce strângea resturile cinei frugale, Lolla, aidoma lui, și-l închipui desfăcând cureaua de la pantaloni, fermoarul de la șliț, trăgând în jos chiloții și... O trecu un fior plăcut, pe care și-l reținu cu greu.

Diminuă lumina lămpii de noapte încât din ea nu mai rămase decât un licăr slab, menit să-l ghideze pe bărbat înapoi, după care, cu gesturi febrile, se dezbrăcă de haine

și rămase numai în chiloți. Se strecură în sacul lui de dormit și, după câteva momente de indecizie își dădu jos și chiloții...

Simțea nevoia să facă dragoste, simțea nevoia să se unească cu acest bărbat, știind că putea alunga astfel – dacă nu definitiv, măcar în parte – temerile care o însoțiseră de când asolizase pe Scierra. Cu ochii închiși, culcată pe o parte, se lăsă purtată de gândurile eliberate de efort, simțind sacul de dormit din jurul ei ca pe o caldă și ocrotitoare îmbrățișare de mamă. Minutele se scurseră pe nebănuite și, fără să-și dea seama, fu cuprinsă de valurile line, molatice, ale somnului binefăcător.

Așa o găsi detectivul când se întoarse. Evită să o trezească, chiar dacă îi văzu lenjeria intimă aruncată pe rucsac. Zâmbi și, fără să se mai dezbrace, întinse sacul ei de dormit lângă al său și se așeză pe el, cuprinzând-o ușor în brațe, ocrotitor. Somnul îl cuprinse și pe el, la fel de repede...

❊ ❊ ❊

Simțurile i se treziră la viață puțin câte puțin. Își conștientiză propriul trup, apoi își aminti unde se află. Deschise ochii în întunericul de smoală. Și simți, în cele din urmă, brațul lui proteguitor înconjurându-i mijlocul. Zâmbi moale și căscă prelung, ca o pisică răsfățată, revigorată și bine dispusă. Se răsuci ușor în sacul de dormit, desfăcu fermoarul cât să-și poată scoate brațele afară și se întoarse spre deCase.

Respirația lui era regulată și puternică, de bărbat sănătos. Prezența lui alături de ea îi dădea o senzație pe care de multă, de foarte multă vreme n-o mai încercase. Faptul că Ray Garren avusese tăria să reziste farmecului ei fără să-și lase slobozi armăsarii cărnii îl puneau într-o lumină specială, separându-l de mulțimea de masculi care, de cum o zăreau, își manifestau pofta de ea în cele mai felurite moduri. Nu iubise cu adevărat, în întreaga ei viață, decât un singur bărbat, pe fratele ei, Donald. Dar aceea fusese, totuși, iubire de frate! Celelalte amoruri efemere avuseseră doar rol de surogat, substituind, într-o mai mică sau mai mare măsură, nevoia de afecțiune a sufletului ei de femeie tânără.

Cu vârful degetelor, pe întuneric, începu să pipăie chipul frumos al bărbatului, simțind cum fiecare atingere îi face inima să-i bată mai repede în piept. Se aflau în zorii celei de-a treia zile de când plecaseră de la hotel și perii aspri ai bărbii lui deCase îi cotropiseră obrajii, devenind țepoși. Își mișcă degetul arătător pe fața lui și coborî către gură, percepându-i, aidoma unui scanner de profil, conturul masculin al chipului. Se opri asupra buzei superioare și urmă încet marginea denivelată a acesteia, o dată, de două ori, de trei ori, într-o mișcare molatică, continuă, senzuală.

Bărbatul se mișcă încet și strânse din buze, ca și când ar fi vrut să alunge o gânganie obraznică.

— Ray, murmură ea dulce, dându-se mai aproape.

— Îmm, gemu el trezindu-se, simțind-o cum se lipește de trupul lui.

O strânse în brațe cu tot cu sacul de dormit și își lipi buzele de gura ei fierbinte. Mai întâi ușor, abia atingându-se, se cercetară gustându-se înfometați, până când sărutul deveni pătimaș, azvârlindu-le cu totul ființele în vârtej. Se lăsară purtați de el, beți de dorință.

Pe buze, pe obraji, pe gât, pe ochi, pe bărbie, pe buze iar, se sărutară cu o poftă devastatoare, până când șoapta gâtuită a fetei ajunse la urechile lui:

— Dă-ți hainele jos...

Se dezlipi cu greu de ea și începu să arunce hainele de pe el, auzind-o cum se strecoară afară din sacul de dormit. Rămase gol.

— Hai!... răsună chemarea ei, încărcată de voluptate.

Extrem de excitat, făcu un efort de voință pentru a se mai domoli. Se lăsă să alunece încet lângă ea și începu să-i cerceteze întregul trup, dornic să-l cunoască în amănunțime, dornic să o simtă în toată goliciunea ei. Formele perfecte păreau a-i aluneca printre degete... Sânii rotunzi, pietroși, cu sfârcurile ascuțite împodobind două mameloane împlinite, punctate ici-colo de mici bobițe de mărgăritar, așteptând înfometate buzele lui... Abdomenul plat, cu piele catifelată, ce se lăsa vertiginos spre pântecul moale, năpădit de peri fini, mătăsoși... Și coapsele-i nervoase, cu carne tare, două acolade atingând perfecțiunea geometrică visată de orice matematician... Apoi picioarele lungi, fine, perfecte... Gleznele de gazelă... Și, peste toate, mirosul înnebunitor al acestui trup, aroma care izvora din toți porii pielii fine, menită să tulbure un bărbat până la limita suportabilității...

Acoperi cu sărutări fierbinți fiecare părticică a corpului ei arzător, în timp ce gemete de plăcere îi cucereau auzul, simțind-o cum se deschide ca o floare înfometată de lumina binefăcătoare a soarelui...

— Haide, hai!... murmură ea, pierdută. Te vreau, *acum!*

Desfăcu larg picioarele, primindu-l. Îl simți pătrunzând-o ușor, răspândindu-i în trup fiori electrizanți. Și porni să-și miște șoldurile în ritmul impus de el, la început lent, ca o dulce legănare, apoi din ce în ce mai repede, tot mai repede... Și iarăși rar, domolind-o, permițându-i să-l simtă în toată bărbăția lui, îmbătând-o de plăcere...

— Ah, Ray!... Ray!!

Vorbele îi părăsiră buzele fără voia ei, amețită, răscolită așa cum nu mai fusese niciodată până atunci.

Și el intensifică din nou ritmul, respirând sacadat și puternic. Îi simțea în palme mușchii tari ai feselor încordându-se la fiecare mișcare, îi simțea răsuflarea fierbinte arzându-i lobul urechii stângi și senzația de pierdere iminentă în neantul plăcerii urcă din interiorul ei, de jos, ca un tsunami de nestăvilit.

Orgasmul sosi pentru amândoi în aceeași secundă, dizolvându-i și reunindu-i iarăși într-o singură ființă. Valuri-valuri de plăcere trecură ca fulgerele de la unul la celălalt, purtându-i în afara lumii, în afara realității, două spirite pierdute, pentru câteva clipe, în atemporalitate...

— **Ajutoooooor!!!**

Strigătul le explodă amândorura în creiere, înghețându-le sângele în vene. Penisul bărbatului zvâcni dintr-o

dată, incontrolabil și dureros, iar Lolla își înfipse unghiile în spatele lui, inconștientă, trăgând brazde sângerânde.

Și deveniră deodată două automate fără personalitate, cu mințile golite de orice conținut...

❊ ❊ ❊

Își strânseră lucrurile bulversați și părăsiră grăbiți "dormitorul". Strigătul de ajutor fusese atât de disperat încât nevoia de a-i da curs, necesitatea de a oferi ajutor, devenise de-a dreptul arzătoare în cugetele lor.

— Trebuie să-L ajutăm, Lolla!

— Da, Ray, trebuie să-L salvăm!

Nevoia de a elibera făptura care le trimisese acel semnal de salvare de o inimaginabilă forță devenise acum scopul existenței lor. Nimic altceva nu mai conta, nimic nu mai avea importanță.

Undeva, la limita conștiinței, fata își amintea că la fel simțise și fratele ei cu ani în urmă, iar prin intermediul lui și ea... Însă ceea ce mintea ei receptase acum nu se compara nici pe departe cu chemarea palidă de atunci.

Alergau, pur și simplu, prin tunelul străbătut din nou de o mulțime de rangkooki, făcând adevărate acrobații pentru a evita ciocnirea cu ei, în lumina neclară răspândită de lanterne. Aerul se încărcase iarăși cu mirosul puternic de huzzahr și cu cât înaintau, cu atât devenea mai greu respirabil. De-acum, însă, faptul acesta nu mai reprezenta un inconvenient. Din contră, pentru cei doi oameni miasma aceea părea să le dea forțe noi, ca și cum ar

fi conținut un soi de energizant cu proprietăți remarcabile, nebănuite.

În lumina lanternelor apărură pe neașteptate două intrări întunecate. Culoarul prin care veniseră se bifurca, despicându-se în altele două, mai mici și mai înguste. Se opriră dezorientați lângă perete, dezmeticindu-se abia când realizară că rangkookii preferau, fără excepție, intrarea din dreapta.

— O luăm prin stânga? întrebă femeia.

— Da, răspunse fără ezitare bărbatul.

— Și dacă drumul ăsta nu ne duce la El?

— Ba ne duce!

Forța din afirmația detectivului îndepărtă orice urmă de îndoială din cugetul femeii. Pătrunseră în tunelul din stânga. Pustietatea acestuia li se părea acum stranie, nefirească, după zilele și nopțile în care fuseseră mereu înconjurați de băștinași.

O senzație vecină cu teama le învălui inimile și, inconștient, încetiniră ritmul. Acum erau nevoiți să înainteze aplecați de spate, ca să nu lovească tavanul cu capul și Lolla nu se putu abține să nu-și evoce o imagine identică cu cea a unor tâlhari care se strecurau pe furiș într-un lăcaș sacru pentru a-l prăda de cea mai de preț comoară. Și cu cât înaintau, cu atât sentimentul că nu sunt decât niște intruși acolo creștea în sufletele lor, dând naștere unor adevărate procese de conștiință.

— Simți? șopti el.

— Da, răspunse ea tot în șoaptă. Nu trebuia să o luăm pe aici, Ray! Nu trebuie să ne aflăm aici!...

— Oare de ce? se întrebă el cu voce tare.

— Nu știu, răspunse ea, dar cred c-ar fi mai bine să facem cale întoarsă.

Bărbatul se opri.

— Nu ne întoarcem! Chiar dacă nu facem bine ce facem, vreau să aflu ce e la capătul tunelului!

Și porniră din nou. Paşii le răsunau straniu pe podeaua de piatră şi liniştea apăsătoare începea să le tortureze timpanele. Dar nu simțeau nevoia să vorbească pentru a o alunga. Dorința de a ajunge la creatura care îi chemase nu se diminuase câtuși de puțin, însă acum era într-o concurență acerbă cu senzația teribilă a unui pericol iminent, care le făcea adrenalina să alerge prin vene.

Și cu cât înaintau, cu atât aerul se limpezea, devenind mai curat, ca și cum s-ar fi apropiat nu de o binecunoscută de-acum gură de aerisire, ci de o ieșire din munte. Ray Garren grăbi pasul, din ce în ce mai cocoșat datorită tavanului tot mai povârnit, iar Lolla îl imită, însă nu din dorința de a ieși mai repede afară. Nu, acum nu mai voiau să iasă, acum voiau doar să ajungă la El, să-L salveze!

Cotiră la stânga și, brusc, în depărtare, la o altă curbă pe care o făcea galeria, zăriră o geană de lumină. Alergară de-a buşilea până acolo, pe o distanță de aproape două sute de metri și, când dădură brusc colțul, lumina orbitoare a sorelui Scierrei le străpunse ochii în plin, cu milioane de săgeți incandescente.

Capitolul șase

RANGKOOKUL

La naiba! Cum putuse fi atât de tâmpit?!! Procedase ca un începător lipsit de experiență! Ochii îl usturau și-l înglodeau ca și când l-ar fi prins flama puternică a unui aparat de sudură, orbindu-l. Blestemă în gând și scăpă printre dinți o înjurătură. Globii oculari îi pulsau dureros în cap, înfățișându-i numai flash-uri amețitoare și repezi de lumină.

— Ray!!! o auzi pe Lolla în stânga lui, tânguindu-se și ea. Ray, unde ești?!!

Lipsa vederii o afectase deopotrivă și pe ea. Întunericul în care fuseseră cufundați atâtea zeci de ore le sensibilizase într-atât de mult ochii încât retinele aproape că le plesniseră la contactul direct cu lumina puternică a soarelui. În mod normal şi-ar fi dat seama de pericol încă din clipa în care văzuse lumina din capătul galeriei, însă mintea îi fusese atât de acaparată de dorința de a ajunge mai repede la El, încât nu mai ținuse cont de nimic. Pur și simplu, instinctul lui de supraviețuire, atât de mult lăudat, fusese dezactivat de misiunea impetuoasă de a-L salva pe El!

— Sunt aici! îi răspunse fetei, mișcându-și brațele în căutarea ei.

— Unde? o auzi în dreapta. Nu mai văd, Ray! M-a orbit lumina... m-a orbit!

— Și pe mine, îi mărturisi, încercând să o consoleze, percepând în vocea ei o îngrijorare din ce în ce mai mare. Continuă să vorbești, Lolla, te voi găsi după glas!

— Mă dor ochii, Ray. Și mi-e frică. Mi-e tare frică, Ray!

Acum sunetul venise din stânga.

— Stai liniștită și nu te mai mișca de colo-colo! strigă el nervos. Calmează-te, totul e în regulă!

— Bi... bine, se bâlbâi ea. Sunt aici! Aici, Ray! Aici...

Realiză că femeia nu se bâlbâise, ci tremurase; cuvintele îi ieșeau sacadat din gură din cauza frigului. Și lui îi era frig. Și respira cu mare dificultate, în pofida aerului curat, fără niciun iz de huzzahr. Și-n acel moment realiză cu stupoare că urcaseră prin galeriile săpate în munte până în straturile superioare ale atmosferei, probabil la mii de metri înălțime. Aici, concentrația de oxigen se situa la un nivel critic și numai reîntoarcerea în tuneluri îi mai putea salva de la o moarte lentă și chinuitoare prin sufocare.

Constatarea, în loc să-l bulverseze și mai tare, îi limpezi și-i ordonă gândurile. Ca de fiecare dată în momentele de criză reală, instinctele sale de detectiv spațial, extrem de dezvoltate, preluau controlul și îl salvau de la moarte, obligându-l să ia decizii corecte în fracțiuni de secundă.

— Ray!

Vocea femeii răsună chiar în spatele lui, făcându-l să se întoarcă brusc. Degetele sale atinseră întâi pălăria de pai a Lollei, lăsată să atârne pe spate, apoi rucsacul. Trase de el, întorcând-o pe fată cu fața.

— Lolla...

Ea îl simți și i se aruncă în brațe.

— Oh, Ray! Dumnezeule, Ray!!!...

Se lăsă în genunchi și o trase și pe ea jos, la podea, cu un gest precipitat. Tensiunea din cugetul ei se scurse dintr-o dată și, protejată acum în brațele lui, o lăsă să curgă fără nicio opreliște, începând să plângă cu sughițuri nereținute.

— Plângi, Lolla... îi zise el. Plângi, să te descarci...

— N-am... n-am aer, gemu ea printre suspine. Și mi-e... mi-e tare frrrrig, Rrray!

— Și mie, Lolla. Dar va fi bine. Îți promit! De-acum va fi bine!

Deschise ochii încet și se bucură constantând că erau acoperiți acum de o perdea de lumină ce se vălurea dincolo de retinele care-l înglodeau. Mișcând capul dintr-o parte în alta, constată că putea distinge, vag, mica grotă în care ajunseseră, scăldată de razele ucigătoare ale soarelui Sciierrei.

— Poți să vezi ceva? o întrebă pe fată.

— Puțin, răspunse ea ridicând capul. Ce-i aici, Ray? Unde am ajuns?

— Nu știu...

Dură minute lungi și obositoare până când vederea li se stabiliză cât de cât. Și-atunci deCase Îl zări! Prin pâcla

care-i acoperea încă ochii, îi apăru ca o pată deschisă la culoare, rotundă și mare, la baza peretelui de stâncă, în plină lumină. Pulsul i se acceleră și inima începu să-i bată cu putere. Era chiar El!

❊ ❊ ❊

Rucsacul din spate îl cocoșa cu greutatea lui. Mergea aplecat prin tunelul îngust, cu mușchii picioarelor tremurându-i la fiecare pas din cauza efortului supraomenesc. Transpirația îi curgea șiroaie, umezindu-i hainele, dar cel puțin se consola cu ideea că nu mai e nevoit să rabde de frig.

Lolla mergea înaintea lui, luminând drumul cu lanterna. Încă îl mai usturau ochii, dar acum nu se mai puteau plânge; ajunseseră la El, Îl văzuseră și Îi simțiseră extraordinara forță pe care o radia în jurul Său, învăluindu-i ca o dulce împăcare cu întregul Univers. Tot ce-aveau de făcut era să-L ducă sus, pe vârful muntelui Rangkook, acolo unde Îi era locul.

— Trebuie să ne oprim, murmură el fără vlagă, scoțând icnete scurte la fiecare respirație.

Fata îi auzi vorba mai mult ca pe o șoaptă și întoarse capul spre el, continuând încă să meargă. Îl zări căzut în genunchi.

— Ai spus ceva, Ray?

— Trebuie... să ne oprim... puțin, repetă bărbatul. Am nevoie de odihnă...

— Dar, Ray...

— *Nu mai pot!* accentuă el, așezându-se în genunchi. Ajută-mă... să dau.... rucsacul jos.

Lolla se conformă fără să mai insiste. Îi văzuse chipul extenuat și fusese suficient. Reușiră cu greu să așeze rucsacul jos, cu o precauție infinită.

— Dă-mi puțină apă... te rog, ceru el.

Fata desprinse bidonașul din chingă și i-l întinse. Nu mai aveau multă și trebuiau să o bea cu prevedere.

— Vrei și ceva de mâncare? întrebă ea.

Detectivul nu refuză.

— Numai un pic, zise. Sunt atât de istovit încât cred că voi adormi înainte să înghit prima gură...

Tânăra surâse ușor, dar când îi întinse sandvișul, realiză că bărbatul nu glumise. Închisese deja ochii, rezemându-se cu spatele de zidul de piatră.

— Hai, Ray, ia și mănâncă ăsta! îl zgâlțâi ea de umăr. Iar până atunci îți pregătesc sacul de dormit.

— Hmm... Nu-i nevoie, făcu el buimac. Dorm oricum, numai să dorm odată!

Urmă, totuși, îndemnul fetei și mușcă din sandviș. Nu mai mâncaseră nimic de peste douăzeci de ore și acum, când băgă ceva în gură, stomacul i se răzvrăti gălăgios, trezindu-se din amorțeală. Și ceru mai mult. Încercă să reziste nevoii acerbe de odihnă și îi mai solicită Lollei un sandviș. Apoi încă unul. Și încă unul, până când simți că foamea i se potolește. Noroc că până atunci nu apelaseră prea mult la proviziile de hrană. Dar și acestea erau pe sfârșite de-acum...

— Mulțumesc, îi spuse femeii. Ai fost foarte inspirată!

— Cu plăcere, dar n-a fost inspirație. Pur și simplu, mi s-a făcut foame și mi-am adus aminte că n-am mai mâncat de multă vreme. Și-acum, dacă te-ai săturat, intră aici și întinde-te!

Bărbatul își descălță bocancii și se băgă în sacul de dormit pe care-l mai aveau. Celălalt sac, cortul, schimburile și alte câteva ustensile de care nu aveau neapărată nevoie, fuseseră abandonate în grota unde-L găsiseră pe El.

— Somn ușor, Ray! îi ură Lolla.

— Mulțumesc, răspunse el închizând ochii. Să te culci și tu...

— Poate c-o să ațipesc și eu vreo oră-două, promise ea fără convingere.

Și deCase adormi brusc, fără să mai audă cealaltă promisiune a fetei:

— Dar nu înainte de a purta o mică discuție cu ucigașul fratelui meu!

❊ ❊ ❊

Ray Garren deschise ochii, dar nu reuși să vadă nimic, în pofida faptului că lampa de noapte era aprinsă. De dincolo de pleoape, globii săi oculari erau nefiresc de albi. Deodată, trupul îi fu străbătut de un spasm violent, pentru ca imediat după aceea corpul lui să înțepenească în poziția în care se afla. Și mintea îi fu invadată de cuvinte:

"Rangkook! Eu sunt Rangkook, veșnic colindător al Universului, de-a pururea căutător de viață și mereu iubitor de cunoaștere."

O întrebare părăsi cugetul detectivului.

"Ce cauți în munte?"

"Scăparea. Am fost prins de gravitație aici."

"De când te afli pe Scierra?"

"Rangkook!"

"De când te afli pe Scierra, Rangkook?" – repetă mintea lui deCase.

"Când am sosit eu, soarele albastru se afla în al treilea quadrant din ceea ce voi denumiți sectorul V galactic..."

"Mii de ani?!! Câte mii de ani?!"

"Rangkook!"

"...Rangkook!" – repetă detectivul.

"Patru mii de ani și cinci secole încheiate. Patru milenii și jumătate de exil, de tăcere, de disperare mută..."

"Unde trăiești tu, Rangkook?"

"Casa mea e Universul, omule. El mă primește oriunde, sânul său e veșnic proteguitor... Planeta asta, căreia voi îi spuneți Scierra, este unul dintre puținele corpuri cerești care nu au un elevator gravitațional natural. M-am lăsat cuprins de curiozitate și am făcut o greșeală enormă... Nu m-am mai asigurat în această privință..."

"Elevator gravitațional, Rangkook?" – se miră mintea lui deCase.

"Ah, voi nu știți încă... Nu-i nimic, veți ști când va veni ziua potrivită pentru a ști. E locul unde puteți urca în spațiu sau coborî pe solul unei planete fără a utiliza vreo altă forță. Doar gândul și anomalia gravitațională a câmpului planetar... cea căreia îi spunem elevator spațial."

"De ce ai venit pe Scierra, Rangkook?"

"Am vrut să cunosc lumea aceasta. Pe fiecare lume e ceva de văzut, de admirat, de analizat și de acumulat, iar Scierra este una dintre cele care nu te fac să-ți pierzi vremea în niciun fel."

"Și ai cunoscut-o?"

"În patru mii cinci sute de ani poți cunoaște fiecare pietricică a unei planete, fiecare creastă de val, fiecare adiere de vânt. Da, am cunoscut-o, mai mult decât aș fi dorit!"

"De ce ne-ai cerut ajutorul, Rangkook?"

*"Fiindcă voi mă puteți ajuta, chiar dacă femela se află sub influența **Planului**..."*

"I-ai ucis fratele, Rangkook?"

"Nu."

"Ai ucis oameni, Rangkook?"

*"Nu. **Planul** i-a ucis. Eu nu pot lua viața unei alte ființe, căci viața e rară și neprețuită în Univers."*

"Care **plan**, Rangkook?"

*"**Planul** de scăpare conceput de mine cu trei mii cinci sute de ani în urmă."*

"Dacă e **planul** tău, atunci tu te faci vinovat de moartea oamenilor, Rangkook!"

*"Nu. Nu mă fac vinovat de moartea nimănui. **Planul** a suferit alterări și mi-a scăpat de sub control. Oamenii de care amintești au murit, într-adevăr, dar **Planul** care i-a ucis nu mai era **Planul** meu. Acum e **Planul** făpturilor sciererne. Vina morții oamenilor ele o poartă, în totalitate."*

"Să zicem că așa este", acceptă neconvinsă mintea lui deCase. "Dar **planul** ăsta de salvare în ce constă, Rangkook?"

"În urmă cu patru mii de ani, după ce am considerat că această planetă și-a dezvăluit cele mai frumoase secrete, am dorit să o părăsesc și atunci am realizat că nu are elevator gravitațional..."

"O clipă, Rangkook!", îl opri detectivul. "Ai afirmat că liftul ăsta gravitațional ajută atât la urcare, cât și la coborâre. Și dacă spui că Scierra nu are așa ceva, atunci cum ai coborât? Cum ți-ai controlat căderea prin straturile superioare ale atmosferei?"

"N-am controlat-o."

"Atunci, cum ai supraviețuit? Ar fi trebuit să te faci scrum datorită frecării cu aerul..."

"Am folosit un asteroid. Nu facem asta prea des, dar corpul ceresc mi-a oferit această posibilitate și nu am vrut să o ratez. Uneori ne place să riscăm și, dacă asteroidul este suficient de mare, dacă nu se rotește foarte tare în jurul propriei axe, îl putem utiliza pentru asolizări... E distractiv chiar!"

"Vrei să spui că ai făcut-o ca să te amuzi?"

"Exact."

"Și unde s-a produs impactul?"

"În ocean, la câțiva kilometri de țărm, în apropierea locului unde semenii tăi au ridicat clădirea înaltă."

"Și cum ai supraviețuit în apă?"

"Apa e ca vidul, omule. Diferă numai densitatea. În apă mă deplasez cu mare ușurință."

"Dar pe pământ?"

"Pe pământ o fac greu. Mă pot mișca, mă pot deplasa pe distanțe scurte, dar sunt nevoit să fac pauze lungi pentru a-mi reface forțele..."

Mintea detectivului făcu și ea o pauză lungă pentru a rumega informațiile primite. Conștientul bărbatului nu reușea să le cuprindă înțelesul, însă subconștientul le înregistra pe toate, urmând ca la trezire să îi ofere concluziile cele mai potrivite.

Brusc, dinspre El erupse o senzație de pericol.

"Rangkook! Ce se întâmplă?!"

"Oprește-o! Altfel voi fi nevoit să mă apăr. Oprește-o pe femelă!"

Globii oculari se rotiră repede și pupilele înlocuiră albul ochilor. Se mai scurseră, însă, câteva secunde până când deCase reuși să vadă din nou. Lumina lămpii îl făcu să clipească repede de câteva ori. Trupul i se crispă și, buimac, făcu un efort și se ridică în șezut. Nu știa exact ce are de făcut, știa doar că trebuie să-L apere!

Întoarse capul și o zări pe fată aplecată deasupra rucsacului în care se afla El, la câțiva metri depărtare. De ea trebuia să-L apere!

— Lolla, nu!!!

Fata se răsuci brusc, surprinsă, cu chipul crispat de o furie nereținută.

— Lasă-mă în pace, Ray! șuieră ea ca un șarpe fioros. L-a ucis pe Donald, va muri și El!

— Nu! strigă deCase, încercând să evadeze cât mai repede din strânsoarea sacului de dormit. Nu face asta, Lolla!! Te va ucide și pe tine!!!

Realiză brusc că făcuse o greșeală spunând lucrul ăsta în acea situație, dar nu mai era posibil să-și ia cuvintele înapoi.

— Dacă va reuși s-o facă, îl voi reîntâlni pe Donald al meu!

Izbuti să se descotorosească de sacul de dormit și se aruncă înspre ea dintr-un salt. Remarcă lucind lama cuțitului său de vânătoare. Și timpul păru să se dilate, ca de fiecare dată în situații extreme. Mâna ei, care ținea strâns cuțitul, se ridică parcă cu încetinitorul, din lamă explodă o lucire de lumină reflectată din lampă, și-apoi porni să coboare pe o traiectorie semicirculară... Mișcarea părea gradată ca într-o veche peliculă de film, fotogramă cu fotogramă, vârful ascuțit apropiindu-se milimetru cu milimetru de Rangkook. Și bărbatul realiză cu o groază de nestăvilit că n-avea să ajungă la timp!...

— Lollaaaa!!!

Urletul său, nefiresc de puternic în galeria pustie, o paralizâ brusc pe fată și cuțitul tremură în mâna ei, ezitant. Dar își continuă cursa ucigașă... Mai avea doar câțiva centimetri și, în clipa în care deCase se aruncă asupra ei, îndepărtând-o de lângă rucsac, trupul Lollei înțepenise deja.

Căzu peste ea la podea și inima i se strânse observându-i privirea sticloasă, lipsită de viață, pierdută în neant. Strânse înciudat din dinți și îi puse două degete pe vena jugulară. Slavă Domnului, avea puls!

Oftă ușurat și o ridică de jos. Mușchii lui suprasolicitați protestară imediat, înjunghiindu-l cu mii de ace ascuțite, dar nu-i luă în seamă. Acum nu era vreme de așa ceva. O purtă pe brațe și o întinse pe sacul de dormit. Trupul ei părea de cârpă, ca o păpușă dezarticulată. Ochii deschiși

continuau să facă notă discordantă cu chipul înțepenit într-o mască de ură atroce și deCase fu străbătut de un fior pe care nu reuși să și-l stăpânească observându-i expresia de leoaică turbată. Își închipui cât de mult trebuie să-și fi iubit fratele dacă, după atâția ani, fusese în stare să reacționeze astfel, să păstreze în ea atâta ranchiună. Oftă și se ridică în picioare, obosit. Se duse la rucsacul ei și luă de acolo bidonul cu apă. Reveni la femeie, umezindu-și palmele. Lichidul era rece, însă, în pofida acestui lucru, când o stropi pe față, ea nu reacționă în niciun fel. O zgâlțâi de umăr:

— Lolla! Trezește-te! Lolla!!

Nu primi niciun răspuns. Strânse din buze și o pălmui peste obraz. Nici de astă dată nu avu succes. Îi dădu încă o palmă, mai tare.

— Lolla!!

Nimic. Ochii ei rămăseseră la fel de ficși și lipsiți de expresie. Renunță, realizând că nu putea face nimic acum. Rangkookul îi făcuse asta, probabil că tot el o putea readuce în simțiri.

Se lungi pe spate în apropierea rucsacului în care se găsea Rangkookul și începu exercițiul de relaxare, sperând să reia repede legătura cu El. Spre surprinderea lui, câteva respirații și golirea minții fură suficiente pentru a-i percepe atingerea. Era acolo, nu lângă el, ci împreună cu el, purtând cu sine o paletă atât de bogată de senzații, încât bărbatul știu din prima clipă că n-avea să le cunoască nicicând în totalitate în viața lui reală. Trăiri și emoții dincolo de orice trăire.

Brusc, totul dispăru. Tot ce însemna existență. Rămase în neant.

Era surd, orb și mut, nu mai avea simțul mirosului și nici pe cel tactil. În jurul său, întunericul părea un giulgiu mortuar. Plutea în beznă, lipsit de orice emoție, mai mort ca moartea însăși. Dar totuși viu, conștient de nimicul în care se găsea. Mintea îi funcționa în continuare și putea simți totul cu ea.

Apoi își dădu seama că îi e bine. Imediat simți binefăcătorul frig învăluindu-l de pretutindeni, împreună cu sclipirea stelelor fierbinți, mai apropiate sau mai depărtate. Trăia și era mulțumit. Fericit că își regăsise mediul primordial, vidul, cea mai dulce casă. Pluti astfel, lăsându-se pătruns de starea aceea de bine profund, de libertate, pe care n-o mai percepuse pe de-a-ntregul de milenii...

"Acesta sunt Eu!", erupse puternic gândul Rangkookului în mintea sa, ca un gheizer uriaș.

Conștiința lui deCase fu invadată, în numai câteva sutimi de secundă, de miliarde de frânturi din experiențele anterioare ale Rangkookului, lumi în care oamenii nu ajunseseră niciodată și nici n-aveau s-o facă, imagini extraordinare din primele milenii de la nașterea Căii Lactee, ființe necunoscute pe planete necunoscute, lupte pentru existență, bunătate și răutate la un loc, cutezanță și delăsare, ridicarea și prăbușirea unor civilizații, curaj și frică, toate îngemănate într-un rezervor nesecat de istorie vie a Universului.

DeCase se simți atât de mic, atât de insignifiant în comparație cu Rangkookul, încât, chiar dacă întreaga con-

știință de sine îi revenise, uită cu totul de ce dorise să ia legătura cu El.

"Tu îmi vei reda ceea ce-am pierdut!", îi porunci Rangkookul.

"Da!", exclamă bărbatul. "O voi face!"

"Mă vei duce în vârful muntelui!", continuă creatura. *"De-acum, trebuie că e suficient de înalt încât să mă pot desprinde de planetă..."*

DeCase simți uluială.

"Ce vrei să spui cu asta?! Muntele nu-i natural?!"

"Nu. Este făurit de ***Plan****."*

"Cum adică?"

"Nativii l-au ridicat după indicațiile mele. Generații întregi au folosit un fruct ale cărei proprietăți m-au uimit chiar și pe mine. Fructul acesta, căruia voi în spuneți huzzahr, după ce e fiert și ingurgitat de scierreni, în amestec cu sucul lor gastric suferă o transformare miraculoasă, se întărește foarte repede și capătă consistența și duritatea rocii..."

"Deci", interveni detectivul, "rangkookii urcă în vârf și își varsă acolo povara? Așa au înălțat muntele?!"

"Exact."

"Dar cantitatea de... ciment de-ăsta e prea mică pentru a face..."

"Tocmai de aceea a durat atât de mult!", veni răspunsul din partea creaturii.

"Și cum i-ai determinat pe băștinași să-ți urmeze instrucțiunile?"

"Tot prin intermediul huzzahrului. Secretă o substanță care acționează asupra centrilor de comunicație telepatică din cre-

ierele lor rudimentare. Și astfel, gândurile mele ajung lesne la ei. I-am ținut în frâu, în felul acesta, vreme de aproape un mileniu, dar când numărul lor a devenit foarte mare, n-am mai reușit să-i stăpânesc și ***Planul*** *mi-a scăpat de sub control. Datorită folosirii în exces a huzzahrului, prin cine știe ce proces neobișnuit, creierele lor au blocat gândurile mele și n-am mai reușit să le mai dau nicio comandă."*

"Ce fel de comandă?"

"Trebuia să fiu deplasat dintr-o sală în alta, odată cu ridicarea unui nou nivel al muntelui și, fiindcă ei nu au mai făcut-o, m-am văzut nevoit să o fac eu însumi. Dar, după cum ți-am spus, lucrul acesta mă epuizează și îmi e necesară o perioadă foarte lungă de timp pentru a-mi reface forțele."

"Oamenii care au venit înainte nu te-au putut ajuta?"

"N-a ajuns la mine decât unul singur, fratele femeii. Ceilalți au fost înglobați în ***Plan*** *și au murit pe parcurs. Donald Sparks, însă, a intrat prea adânc în mintea mea și n-a mai putut ieși de acolo. Era un specimen deosebit de curios, cu o forță mentală cum rar întâlnești la ființele umane și, oricât de mult m-am străduit să-l scot, n-am avut sorți de izbândă. Trupul lui s-a stins lângă mine, epuizat, într-una din grotele de dedesubt. Mi-a părut rău, căci a fost un companion nesperat după mii de ani de singurătate."*

DeCase își aminti atunci de Lolla.

"Ce i-ai făcut femeii?"

"A vrut să mă rănească", veni răspunsul și deCase simți în el părere de rău. *"Am fost nevoit să mă apăr..."*

"Ce i-ai făcut?", repetă bărbatul și forța gândului său îl suprinse pe Rangkook.

"I-am blocat centrii perceptuali externi. Nu-și mai simte trupul și nu-l mai poate controla."

"O să-și mai revină?", întrebă îngrijorat deCase.

"Da, dar..."

"Dar ce?!"

"N-o să-și mai amintească prea multe din existența ei de până acum..."

"Va fi amnezică?"

"Poți să spui și-așa... Însă își va reveni în timp, pe măsură ce blocajele induse de mine vor slăbi..."

Detectivul scoase un oftat de ușurare. La urma urmelor, Lolla meritase această lecție și, dacă cele spuse de Rangkook erau adevărate – și n-avea niciun motiv să se îndoiască în vreun fel! – atunci trebuia doar să aștepte ca ea să-și revină singură. Avea să înțeleagă mai apoi, cu siguranță, că totul în viață are un preț...

Capitolul șapte

LIBERTATE

"N-o voi putea face!", zise mintea bărbatului. "La o asemenea altitudine nu voi mai avea suficient oxigen și voi muri..."

Gândul Rangkookului întârzie preț de câteva secunde, semn că meditează îndelung.

"Într-adevăr", spuse el în cele din urmă, *"tu faci parte dintr-o rasă dependentă de atmosfera planetară, care nu poate exista în afara ei..."*

Și atunci Ray Garren puse întrebarea care îl frământa de mult:

"Băștinașii cum reușesc să supraviețuiască?"

"Nu reușesc", veni răspunsul, sec. *"Ajung sus, prin galeriile ventilate cât să-i mențină în viață, dar odată ajunși acolo, elimină cimentul de huzzahr odată cu ultima suflare."*

"Vrei să spui că nu se mai întorc de-acolo?!"

"Nu."

"Și nici noi n-o vom mai putea face?"

"Nu. Sciernii nu v-ar mai permite-o. Din momentul în care ați intrat aici și ați apucat-o pe acest drum, ați pătruns în mecanismele care conduc la desăvârșirea ***Planului****. Orice ten-*

tativă de a vă întoarce din drum ar fi imediat penalizată de ei. ***Planul*** *nu poate fi trădat!"*

DeCase rămase mut minute lungi și Rangkookul nu îi tulbură tăcerea. Deși se găsea în acea stare aparent letargică, mintea îi lucra cu febrilitate pentru a descoperi o modalitate prin care să împace și dorința Rangkookului de a părăsi planeta, dar și pe a sa și-a Lollei, de a ajunge nevătămați la hotelul "Imperial", unde îi aștepta Hughes! Și deodată își dădu seama ce are de făcut! Ce *au* de făcut, împreună! Hughes!!!

"Da!!!", exclamă entuziasmat. "Am găsit soluția!"

"Ce soluție?"

"Ai puterea de a contacta mințile ființelor de pe planetă, da?"

"Numai dacă mintea în cauză este deschisă în mod voit spre comunicarea cu mine."

"Cu băștinașii cum ai procedat?"

"Scierrenii consumă huzzahr în cantități foarte mari și, după cum ți-am spus, există în acest fruct o substanță care acționează asupra centrilor comunicaționali telepatici, favorizând contactarea lor cu ușurință. Însă atunci când numărul lor a devenit prea mare, mi-a fost din ce în ce mai greu să mențin o legătură constantă cu ei..."

"Știu, știu...", îl întrerupse bărbatul. "Dar dacă e vorba despre o singură ființă umană, care consumă de mult timp huzzahr, ce zici, crezi că o să reușești?"

"Ce vrei să spui cu asta?", ceru detalii Rangkookul.

"Poți să iei legătura cu un om și să-i transmiți un mesaj din partea mea?"

"Nu știu", răspunse creatura. *"Dar pot încerca..."*

"Bun", reluă deCase. "E vorba despre un bărbat pe nume Hughes Grant..."

"Numele omului nu îmi este de niciun folos..."

"Hm, da, așa-i... N-ai de unde să ne știi după nume... Dar dacă știi că el e cel care deține și conduce Stațiunea de pe Scierra, îți e de folos?"

"Am... am simțit odată un asemenea om", spuse Rangkookul ezitant. *"Dar nu sunt convins că e unul și același cu cel despre care îmi vorbești. Tiparul undelor lui cerebrale există în memoria mea și pot încerca să le reactualizez... O să-mi ia ceva timp și nu sunt sigur că tu vei putea rezista atâta vreme în contact cu mine... Poți să pățești ce a pățit și Donald Sparks, dacă stai prea mult conectat de mintea mea, așa că îți sugerez să ieși din contact și să..."*

"Și-acuma-mi spui?", exclamă detectivul, dar gândurile sale păreau amuzate. "Mă deconectez și mă trezesc, atunci. Tu fă cum știi, dar fă-o! Și după ce îl contactezi, dă-mi de știre, să-i spun ce are de făcut!"

Legătura se întrerupse și bărbatul deschise ochii. Un sentiment de speranță împlinită îi umplea sufletul și convingerea că aveau să reușească să iasă de-acolo creștea cu iuțeală în mintea sa. Da, soluția la care se gândise era cea mai bună rezolvare!

❊ ❊ ❊

Hughes Grant își turnă două degete de whisky vechi, pământean, peste cuburile de gheață din pahar și zâmbi

subțire, privind licoarea aurie în lumina puternică a soarelui de după-amiază. Se uită la sticlă și, nerezistând imboldului, o apucă și umplu paharul. Da, merita chiar să se îmbete după o astfel de veste!

Tocmai aflase de la omul său de pe Beshta 3 că negocierile pentru cumpărarea unei fabrici de cauciuc sintetic se încheiaseră cu un succes răsunător, ajungându-se la o sumă de achiziționare peste așteptări de mică. Ceea ce însemna că, în cel mult o jumătate de an, făbricuța începea să producă profit!

Oftă satisfăcut și se opri pe terasa care-i dezvăluia, de la cea mai mare înălțime a "Imperialului", o superbă priveliște a Sciierrei. Se așeză pe șezlongul moale, la umbra unui ficus uriaș, o specie caracteristică doar acestei lumi, cu frunze mari, de un verde deschis, în formă de inimă. Oceanul albăstrui unduia domol în zare, iar la linia orizontului, departe, o pată închisă la culoare îi amintea că mai are încă un țel important de atins: insula Hyukku, rămasă neîmblânzită încă de la venirea primilor oameni pe Scierra.

Zâmbetul se lăți pe chipul său mândru. Se pare că vestea primită de pe Beshta 3 îi deschisese apetitul de noi investiții; insula Hyukku se preta excelent pentru încă un hotel, de astă dată mai mic și mai... altfel. Câteva vase de croazieră puteau pleca săptămânal pe insulă, iar turiștii, odată ajunși acolo... ce aveau să facă? În cel fel îi putea determina să-și cheltuiască banii? Și nu orice fel de sume, ci cât mai considerabile! Da! Un cazinou! Exact! Avea să construiască pe Hyukku cel mai celebru cazinou din

Zona Colonizată, care avea să atragă numai protipendada de pe cele mai selecte planete! Evitase în trecut să meargă în direcția aceasta, știind că jocurile de noroc atrag ca un magnet o grămadă de infractori, dar cu un sistem de supraveghere și pază mult mai bine pus la punct, avea să o scoată la capăt. Oricum, chiar și în Stațiune, de-acum, după disparițiile din ultimul timp, trebuia să asigure un alt nivel de siguranță...

Sorbi o gură de whisky, încântat de sclipitoarea-i abilitate de a intui oportunitățile de afacere, și întoarse încet capul spre stânga. Muntele Rangkook îl făcu dintr-o dată să se simtă extrem de mic, insignifiant în comparație cu grandioasa lucrare a naturii. Și o senzație nedefinită de amărăciune începu să i se strecoare cu viclenie în suflet, alungându-i starea de bine, de împlinire, pe care o încerca. Muntele ăla blestemat! Îl urî, știind că întotdeauna avea să-l domine, pe el, ca om, dar mai ales proiectele lui de aici, afacerile lui, viața lui pe Scierra. Mai luă o dușcă din pahar, de astă dată zdravănă, lăsând licoarea să-l ardă pe interior, dorindu-și ca arsura băuturii să-i șteargă din cuget starea aceea de disconfort și încordare care creștea în el clipă de clipă.

Și, brusc, realiză de ce se simțea astfel! Prietenul lui, detectivul deCase, se afla acolo, în acel munte! Nu mai dăduse niciun semn de viață de când plecase cu Lolla Sparks și asta nu era deloc bine...

Îngrijorarea îl făcu să lase paharul jos și să se ridice hotărât de pe șezlong. Prietenul lui avea nevoie de ajutor! Simțea asta din ce în ce mai tare!

Intră în apartament și apăsă ferm butonul comunicatorului.

— Da, domnule Grant? răspunse numaidecât o voce alertă.

— Pregătiți-mi un elicopter care să vină să mă ia de pe platforma 1 în zece minute!

— Am înțeles, domnule!

Închise și strânse din buze cu putere, înciudat acum că whiskyul începea să-și facă efectul, îngreunându-i gândirea. La naiba, n-ar fi trebuit să bea! Dar, totuși, nu băuse *atât* de mult!!?

Se îndreptă spre dormitor, cu gândul să se schimbe până la sosirea elicopterului. Se opri însă brusc, simțind că n-are niciun rost să-și ia alte haine... Și că n-ar fi trebuit să solicite *elicopterul*, ci...

Se întoarse iarăși spre comunicator, buimăcit, neînțelegând ce se petrece cu el. Băutura îi luase mințile cu totul?! De obicei nu se cherchelea atât de ușor... I se pusese ceva în whiskyul pe care îl...!!!

Apăsă butonul:

— Elicopterul..., bolborosi.

— Da, domnule Grant, veni răspunsul celuilalt, chiar acum pornește către dumneavoastră!

— Anulați... Și trimiteți în schimb...

Tăcu, negăsindu-și cuvintele. Secundele treceau una după alta, stânjenitor de seci. Simțea că începe să se enerveze pe sine însuși că nu e...

— Ce anume, domnule? întrebă celălalt.

— O... navetă de croazieră...

— O navetă de croazieră?! repetă mirat subordonatul său. Părăsiți planeta, domnule?

Grant nu știu ce să-i răspundă. În mintea lui totul era confuz, alunecos și neclar. Nu voia să plece nicăieri, dar avea mare nevoie de navetă.

— Trimite naveta! găsi totuși puterea să poruncească.

— Prea bine, domnule! răspunse celălalt. Dar va dura cel puțin douăzeci de minute!...

— Nu! Mai repede! În zece minute vreau ca naveta să fie la platformă!

— Dar...

— Zece minute! Maxim!

Închise, scrâșnind nervos din dinți, hotărât ca la întoarcere să-l concedieze pe netrebnicul care îndrăznise să-i comenteze ordinul.

❊ ❊ ❊

Lolla își reveni dintr-o dată. Deschise larg ochii și pe chip i se întipări o mimă tâmpă. Se ridică într-un cot și privi în jurul ei, mișcându-și capul ca o păpușă dezarticulată, când la stânga, când la dreapta. Părea că nu-și dă seama unde se află. Își umezi buzele cărnoase cu vârful limbii și grăi ca o fetiță de grădiniță:

— Haide, vino să ne jucăm! Mami a plecat, suntem singuri acum...

DeCase abia atunci se întoarse spre ea, ocupat să verifice starea în care se găsea Ragkookul în rucsacul său. Se ridică și se duse repede la ea. Îi lumină fața cu lanterna și

Lolla își duse grăbită palma la ochi, strâmbându-se deranjată.

— Heeei!!! Nu-mi băga făclia-n ochi, că-mi arzi părul și băieții n-or să mă mai placă atunci când voi ajunge domnișoară! țipă ea.

— Ești bine, Lolla? o întrebă bărbatul.

Ea își făcu palma streașină la ochi, încercând să distingă cu cine vorbește.

— Ah, Don! Dar de ce nu-mi mai zici Lollita?! Nu mai sunt Lollita ta iubită?...

Își țuguiase buzele, bosumflată, gata să izbucnească în plâns.

"A luat-o bine razna", gândi detectivul, cu părere de rău. "A regresat în copilărie..."

— Ba da, Lollita mea scumpă, intră el în joc. Dar acum trebuie să mergem, draga mea. Crezi că mă poți urma, poți veni după mine?

Ea se ridică în genunchi. Ray o cercetă cu atenție în lumina lanternei. Nu părea să aibă probleme fizice.

— Unde mergem, Don? zâmbi ea tâmp.

— La navă, Lollita. Și, de-acolo, mergem acasă la noi.

— Să mergem, atunci! făcu ea cu naturalețe și se ridică în picioare.

Sări zglobie în sus uitându-se la picioarele ei lungi și izbucni într-un râs vesel.

— Don! exclamă. Don, ce mare am crescut!

— Da, Lollita...

— Și ia uite! explodă ea mirată. Don, ce sâni mari am!!! La fel ca domnișoarele! Don, sunt domnișoară!!!

DeCase strânse din buze. Femeia avea să devină o povară, cu mintea ei de fetiță zăpăcită.

— Acum, că ești mare, îi zise el privind-o cum își cuprinde sânii frumoși în căușurile palmelor, măsurându-i de zor, mă ajuți să pun rucsacul ăsta în spate?

— Sigur că da! sări ea, bucuroasă că poate fi de ajutor. Eu îl iau pe cel de colo! Și ieșim din labirint, da?

DeCase își trecu peste umeri bretelele rucsacului în care se afla Rangkookul și se opinti din greu să se ridice în picioare. Lolla nu-i fu de niciun folos, dar nu îi reproșă nimic; de-acum, nu se mai putea baza pe ajutorul ei.

— Să pornim!

Ea își puse rucsacul pe braț ca pe o poșetă.

— Ia-o tu înainte și luminează drumul, o rugă el, întinzându-i lanterna.

Lolla trecu în față. După numai câțiva pași, Ray Garren realiză că făcuse o mare prostie. Tânăra, în loc să lumineze tunelul și să înainteze, punea spotul de lumină pe toți pereții, cercetând cu o atenție exagerată fiecare crăpătură, fiecare palmă de perete.

— Lollita, o prinse el de braț cu fermitate, întorcând-o grăbit spre el. Mergi repede și nu mai pierde timpul! Orice secundă e prețioasă, fiindcă dacă mai întârziem mult pe-aici, cealaltă echipă va ajunge înaintea noastră și nu vom mai câștiga niciun trofeu! Vrei să pierzi locul întâi?

Femeia reacționă din plin la acest îndemn. Se îndreptă de spate și, hotărâtă, arborând o privire semeață, îi făcu semn din cap bărbatului.

— Nimeni nu-i poate învinge pe frații Sparks! Noi vom câștiga trofeul, ai să vezi, Don, noi îl vom câștiga!

Și fugi de lângă el ca un titirez.

Detectivul oftă și, în pofida greutății din spate, se luă după femeie, mergând cât putea el de repede, mulțumit că acum coborau, nu urcau.

Dacă își făcuse bine calculele, în cel mult o jumătate de ceas aveau să ajungă la ieșirea cea mai apropiată și, de acolo, de pe cornișă, Hughes urma să-i ridice cu naveta. Asta doar dacă Rangkookul îl contactase, într-adevăr, pe Grant...

❊ ❊ ❊

— Unde merge, domnule?

Hughes Grant întoarse capul spre pilotul navetei, buimac, parcă neînțelegând sensul întrebării. Se încruntă să își vină în fire, dar nu reuși.

Undeva, la limita conștiinței, mai rămăseseră agățate câteva rămășițe de gânduri rebele care-l atenționau că e nefiresc să se afle acolo, că nu acționează sub impulsul propriei voințe, dar erau firave, lipsite de forță, așa că nu le luă în seamă.

— Opt mii opt sute nouăzeci și trei de metri altitudine, 44° latitudine nordică, 23° longitudine estică, recită el ca pe o poezie.

Sprâncenele pilotului se ridicară a mirare.

— Aproape de stratosferă, domnule? exclamă el. Nu părăsim planeta?

— Chiar pe versantul muntelui, adăugă Grant, mecanic.

— Prea bine, domnule! răspunse pilotul și se întoarse la manșa lui.

Introduse coordonatele transmise de angajatorul său în computerul de bord, acționă butoane și comutatoare, strânse manșa în mână și decolă cu ușurință de pe platforma 1 a hotelului "Imperial".

Hughes Grant rămăsese imobil în fotoliul de bord din dreapta, privind înainte fără să vadă ceva cu adevărat. Naveta făcu un arc de cerc deasupra hotelului, se înscrise pe traiectorie și își luă avânt spre muntele Rangkook. Pilotul realiză că punctul de destinație indicat de Grant se găsea undeva pe versantul opus al muntelui; încercă în zadar să-și amintească dacă văzuse vreodată ceva neobișnuit în acea zonă, în timpul zborurilor anterioare. În plus, atitudinea placidă a patronului său nu era menită să îi creeze liniște în suflet. Îl privi pe Grant cu coada ochiului și un sentiment de teamă începu să se înfiripe în inima lui, făcând-o să bată mai repede. Cine știe unde-l ducea nebunul ăsta? Și luă în gând decizia ca în clipa în care ar fi simțit că ceva nu e în regulă, s-o șteargă de-acolo fără nicio remușcare!...

❊ ❊ ❊

— Hei, Lollita! strigă deCase observând că lumina lanternei femeii dispare la cotitură, la mai bine de cincizeci de metri înainte.

Nu primi niciun răspuns din partea ei și făcu un efort supraomenesc să grăbească pasul, ca s-o prindă din urmă. Înjură printre dinți, amintindu-și că după acea curbă, la aproape două sute de metri, tunelul se bifurca, iar tânăra, cu mintea ei zburătăcită, ar fi putut să o apuce pe drumul greșit.

— Lolla!!! mai strigă o dată, mai tare, însă n-avu succes nici de această dată.

Continuă să fugă atât cât îl țineau picioarele și-i permitea povara din spate, suprasolicitându-și la maximum trupul ostenit. Îl dureau toate, dar n-avea timp acum să se lamenteze. La naiba, dacă femeia s-ar fi rătăcit în catacombele muntelui, nu și-ar fi iertat-o niciodată!

Dădu colțul, gâfâind de zor, și remarcă ușurat lumina lanternei ei. Ajunsese la punctul de bifurcație a culoarului și se oprise.

— Lollita! strigă la ea și spotul de lumină se îndreptă spre el, semn că îl auzise și-l băga în seamă.

— Don! răsună glasul ei fericit. Don, e ca-n povești! Uite, avem de ales între două drumuri și numai unul duce la comoară! Vezi?

DeCase își șterse transpirația abundentă, fără să se oprească din mers. Trecu pe lângă un băștinaș rătăcit, mulțumind în gând că aceștia fuseseră tot mai rari de când o apucaseră pe drumul indicat de Rangkookul din spatele său. Strigătele lor îl dezorientaseră un pic pe scierrean, dar îşi văzu mai departe de drumul său.

Ajunse lângă femeie și întinse mâna spre ea, cerându-i gâfâind:

— Dă-mi mie lanterna, Lollita. Lasă-mă să merg eu în față. De-aici, cunosc drumul și știu cum să ieșim mai repede din labirint. Dar să stai lângă mine, aproape, să nu ne pierdem!

Fata i-o întinse surâzând și spotul de lumină îi fu proiectat, deodată, direct în ochi. Clipi nervos și strânse puternic din pleoape. Fata își opri gestul la jumătate și aproape că îi trase lanterna din mână.

— Hei!!! exclamă ea tăios. Tu nu ești Don! Nu semeni cu Don! Unde-i fratele meu? Hei, ce-ai făcut cu fratele meu?!!

Reacția ei îl luă prin surprindere pe detectiv. Nu se așteptase la asta chiar acum, când mai aveau atât de puțin să reușească.

— Lollita, începu el crispat, continuând să țină mâna întinsă după lanternă. Sunt Donald, Lollita, Don al tău, dar m-am făcut și eu mare... Sunt adult, Lollita, la fel cum tu ești, acum, o domnișoară...

— Dar..., ezită ea. Dar... nu mai semeni deloc cu... cu tine... când erai mic. Uite – îi lumină ea chipul iar –, nu mai ai ochii negri... iar sprâncenele tale sunt...

— Din cauza jocului, Lollita, continuă el să-i vorbească cu calm, apucându-i lanterna. Amândoi am acceptat să-l jucăm și a trebuit să facem modificări ca să ne încadrăm... Dar noi suntem frații Sparks și cealaltă echipă nu ne poate învinge niciodată!

Expresia ei se modifică dintr-o dată, devenind plină de înflăcărare, de ambiție, de curaj. Atașamentul pe care îl avusese față de fratele ei fusese incredibil de puternic.

— Așa e! întări ea, motivată. Noi suntem Sparks și-o să-i învingem pe toți!

— Atunci, urmează-mă, Lollita! Să nu mai pierdem timpul!

Pătrunse prin galeria din dreapta, simțind cum fata se ia după el ca un cățeluș bine dresat. Și răsuflă ușurat. Reușise s-o scoată la capăt, dar fusese cât pe-aci s-o dea în bară...

❊ ❊ ❊

Se apropiară de versantul muntelui și pilotul remarcă cu stupoare că în punctul indicat de Grant se găsea o gaură în peretele de piatră al muntelui, ca și când ar fi fost intrarea într-o peșteră. Nu zări însă nimic acolo, doar un întuneric de nepătruns. Hughes observă și el intrarea și îi făcu semn cu mâna.

— Acolo!

Pilotul manevră naveta cu pricepere și o poziționă în apropierea găurii din piatră, la numai câțiva zeci de centimetri de stâncă.

— Vreți să intrați, domnule? întrebă el curios.

— Nu, răspunse directorul. Așteptăm aici.

— Pe cine, domnule, dacă nu sunt prea indiscret?...

Hughes întoarse ușor capul spre el și-l privi cu ochi secați de viață, bolnăvicioși.

— Pe El! răspunse.

Pilotul se cutremură văzându-l și hotărî să nu mai insiste. Dar în mintea lui, decizia de a o zbughi de-acolo se

dezvoltă și mai mult. Apăsă un buton, aprinzând un far puternic, pe care îl îndreptă spre gaura întunecată din versantul muntelui. Hughes Grant nu reacționă nici de această dată, rămânând la fel de impasibil ca înainte. Pilotul privi în tunel, dar nu văzu nimic altceva decât o galerie goală, care cotea, la câțiva metri, la stânga. Își zise că fusese săpată, probabil, de apă și vânt, cu mii sau chiar milioane de ani înainte...

— Deschide trapa și pregătește-te să îi iei la bord! auzi porunca lui Grant.

— Vom avea nevoie de măștile de oxigen dacă deschid trapa, domnule, răspunse el, ridicându-se pentru a le aduce.

— Ne trebuie patru! zise Grant.

Fără să se mai mire, pilotul dădu din cap și mormăi ca pentru sine:

— Patru aduc...

❊ ❊ ❊

Departe, la capătul culoarului, zări lumină puternică. Și se opri. Nu trebuia să fie lumină, căci soarele se găsea de cealaltă parte a muntelui.

— Ce se întâmplă, Don? îl întrebă Lolla, oprindu-se și ea.

— Nu e normal să...

Apoi își dădu seama. Grant! Ajunsese cu naveta!

— Hai, Lolla! o îmboldi cu frenezie pe fată. Hai să ieșim odată din muntele ăsta blestemat!

Bucuria evadării din închisoarea muntelui îi topi greutățile din picioare. Fiecare pas pe care îl făcea către lumina de la capătul tunelului îi fericea sufletul. Rangkookul din spatele său parcă-și sublimase greutatea și rucsacul devenise ușor ca fulgul. Realiză cât de tare își dorise să iasă afară și cât de teamă îi fusese că-i vor putrezi oasele acolo.

Se pomeni trăgând cu nesaț aer pe gură, în încercarea de a-și hrăni suficient plămânii cu oxigen.

— Don... Don...!! o auzi pe fată scâncind în urma lui cu glas pierit.

Se opri și se întoarse către ea. Lolla căzuse și acum se târa în genunchi către el. Era speriată, neînțelegând ce se petrece cu ea.

— Don... nu mai... pot... să respir, zise cu glas tremurat. Și mi-e... mi-e frig, Don...

— Ține-te bine, Lolla! o încurajă el. Mai avem un pic și ajungem la navetă...

Frigul de afară îi înghețase transpirația pe trup. O ajută pe fată să se ridice și o sprijini să mai facă măcar câțiva pași. Se cutremură gândindu-se că se aflau la peste opt mii cinci sute de metri altitudine, acolo unde începea stratosfera înghețată.

— Don... cine, făcu ea cu glas pierit, întinzând mâna. Cine e... acolo?

Ridică bărbia din piept și înălță capul, privind înainte. O siluetă se profila în lumină. Un om. Îi făcu semne cu lanterna, dar individul nu părea să se miște. Să fi fost doar o simplă iluzie optică, o "fata morgana" datorată

lipsei de oxigen? Imposibil, pentru că și Lolla îl observase...

— Heeei!!! strigă cât îl ținură puterile și valul de amețeală îi tăie cunoștința.

Căzu la podea, cu rucsacul greu prăvălindu-se peste el. Observă, însă, cu ultimele clipe de luciditate, că silueta pornise spre ei în fugă. Se abandonă ceții care-i învălui privirea, laolaltă cu mintea-i amorțită, știind că de-acum nu mai trebuia să-și facă probleme. Erau salvați!...

❊ ❊ ❊

Căldura binefăcătoare din navetă îi îmbăta simțurile, făcându-l să guste din plin starea de siguranță. În pofida oboselii care-i chinua fiecare mușchi, simțea o fericire pe care rar o încercase. Se afundă în fotoliul moale, într-o poziție cât mai relaxantă, strângând recipientul rece cu energizant în mână. Licoarea acidulată îi tonifia interiorul ca un balsam.

Grant stătea pe banchetă, încă răscolit de experiența neobișnuită pe care o trăise fără voia lui, eliberat acum din mrejele tulburătoare ale Rangkookului.

Lolla Sparks dormea dusă într-una dintre cabine, sedată. Detectivul considerase că era cea mai potrivită soluție pentru ea acum. Avea nevoie de somn și odihnă pentru a-și reveni.

Pilotul îndreptase naveta spre spațiul extraatmosferic, stăpânit în continuare de confuzie. Îi ajutase pe cei doi să se urce în vehicul, uimit să-i vadă în ce hal ajunseseră. Se

ferise să pună întrebări, mai ales după ordinul scurt pe care detectivul i-l dăduse. Doar se conformase și pornise naveta pentru a o duce la o altitudine de cincizeci de mii de metri.

Grant se foi pe locul lui și-l întrebă încă o dată pe detectiv:

— Și zici că huzzahrul face-atâta rău?

DeCase încuviință din cap.

— Huzzahrul și băștinașii, șopti. O combinație extrem de păguboasă pentru tine...

— La naiba! scrâșni Grant din dinți. Băștinașii nu-mi aduc niciun folos, dar huzzarhul!?... Păi... pentru el vin pe Scierra o mulțime de turiști. Dacă-l scot din meniu, nu mai rămân cu nimic!

— N-ai altă alternativă, Hughes. Consumul de huzzahr îi va determina pe cei care-l folosesc – și mă refer aici și la tine, să știi! – să meargă în munte, să contribuie la **Plan**. Și vor muri, Hughes!

— Dar de ce?! se încăpățână directorul Stațiunii. Cum acționează nenorocita aia de substanță?

— Nu știu prea bine, zise deCase. Din ce-am înțeles de la Rangkook, se pare că de-a lungul miilor de generații, genele băștinașilor au suferit modificări majore în ADN datorită huzzahrului. Practic, organismele lor pur și simplu nu pot exista fără el, iar huzzahrul e...

— Dar nu înțeleg cum îi afectează asta pe oameni?! îl întrerupse directorul.

— Dacă se exagerează cu consumul acestui fruct, organismul uman începe să copieze și el informația subtilă

pe care o conține, care, apoi, îl îndeamnă pe individ să contribuie la **Plan**...

— Și nu pot face nimic să stopez efectele substanței?!

— Nu sunt biochimist, răspunse detectivul, dar cred că șansele sunt mici. Poți să încerci, dacă vrei, să înființezi un laborator care să găsească o soluție la problema asta. Însă, din punctul meu de vedere, mai bine i-ai atenționa pe oameni și...

— O voi face, Ray! oftă Grant. Însă rangkookii trebuie opriți! Ce fac ei acolo, în munte, trebuie curmat definitiv! **Planul** ăsta blestemat al lor mă încurcă teribil... Și îi încurcă inclusiv pe ei!

Detectivul căzu pe gânduri, sorbind încet din doza cu energizant. Undeva, la limita conștientului său, o idee ieșise la suprafață pentru o secundă, un amănunt aparent insignifiant pe care-l văzuse undeva, acolo, în munte, care i-ar fi ajutat să pună capăt activității rangkookilor. Strânse înciudat din buze, storcându-și creierii să-și amintească exact și, deodată, scânteia se produse.

— Poți distruge **Planul**!

— Poftim? întrebă Grant.

— Știu cum să le distrugi **Planul**. Forează în apropierea muntelui și captează-le gazele naturale pe care le utilizează ca să fiarbă huzzahrul!

— Gaze?! ridică Grant din sprâncene. Care gaze?

— O să-ți spun mai târziu toată povestea, dădu deCase din mână. Important e că nu vor mai putea produce cimentul de huzzahr și **Planul** lor va fi compromis... Iar în timp poate că vor renunța definitiv la el, cine știe?

— Ciment?!! făcu Grant.

— Lasă, începu să râdă detectivul, amuzat de deruta prietenului său. Totul va ieși perfect până la urmă.

Observă becul verde care se aprinsese pe panoul de control de lângă ușă. Pilotul ajunsese cu nava la punctul de destinație.

— Hai să mergem, îi zise lui Grant. Să-L eliberăm pe Rangkook!

❊ ❊ ❊

Costumul spațial îi stânjenea mișcările, dar reuși să-l scoată pe Rangkook din rucsac. Gesturile sale erau guvernate de o emoție febrilă, iar momentul în care sasul camerei-ecluză avea să se deschidă îl făcea să anticipeze o stare de confuzie și regret.

— Trage rucsacul, Hughes! îi făcu semn prietenului său să-l ajute. Acesta se conformă rapid.

— Du-L lângă sas, Ray!

Detectivul se aplecă, încercând să apuce cu ambele mâini înmănușate creierul uriaș. Realiză, la fel ca în munte, că n-avea forța să-l ridice de jos așa. Poate doar să-l rostogolească...

— Pune-ți coarda de siguranță, Hughes, îl îndemnă pe prietenul său. Și-apoi deschide sasul...

— Dar...

— Fă-o, Hughes!

Patronul de la "Imperial" apăsă un buton mare și roșu de pe peretele din exterior al navetei și un piuit intermi-

tent sparse liniștea mormântală. Se echilibrau presiunile. O jumătate de minut se scurse încet, foarte încet, ca veacul. Amândoi percepură freamătul încărcat de emoție al Rangkookului.

— În sfârșit, va fi liber, Hughes! vorbi Ray Garren în cască, cu o reală satisfacție.

— Da, va fi liber!

Când piuitul se opri, Grant apăsă o manetă și sasul se urni în sus, dezvăluind vidul infinit. Fu ca și cum ar fi deschis porțile Raiului. Bucuria venerabilei făpturi se revărsă asupra lor aidoma unui uriaș și de nestăvilit val de fericire, strângându-le piepturile ca o emoție infinită.

Începură să se ridice de la podea împreună cu El, simțiră satisfacția plutirii libere în imponderabilitate împreună cu El, sesizară nestăvilita dorință de a o zbughi de acolo cu aceeași intensitate devastatoare ca și El. Percepeau nevoia de a se contopi pentru totdeauna cu iubirea aceea desăvârșită de libertate, uitând cu totul de trupurile lor efemere care le înlănțuiau spiritele ce tânjeau după eliberare...

Brusc, corzile de siguranță se întinseră și-i țintuiră în navetă. Spiritele lor se revoltară cu violență. DeCase strânse din dinți mai să-i sfărâme, simțindu-se aidoma unui cățeluș care n-a fost niciodată înlănțuit și care, în clipa în care descoperă că e legat, înnebunește de furie neputincioasă.

Rangkookul pluti lent spre sasul larg al navei, clătinându-se alene când într-o parte când într-alta, parcă beat de fericire. Se opri câteva clipe, mișcându-se domol în sus și

în jos, apoi, rotindu-se în jurul axei sale, făcu o voltă elegantă și ieși afară, în vidul nesfârșit. Spațiul îl dorea. La fel de mult cum și el îl dorise, vreme de patru mii și cinci sute de ani interminabili.

Ochii lui DeCase îl urmăriră oprindu-se din nou, la câțiva metri de navetă. Și mintea bărbatului fu inundată dintr-o dată de un puternic sentiment de mulțumire, o senzație care-l ameți, pur și simplu. Surâse moale în spatele căștii și o lacrimă izvorî la coada ochiului, rămânând lipită acolo ca o boabă de rouă.

"Doar mi-am făcut datoria...", gândi.

"Iar pentru asta vei fi răsplătit cândva... Căci Rangkook nu uită niciodată!"

Și uriașul creier aproape nemuritor se urni din loc, pornind să se îndepărteze. La început ușor, abia sesizabil, apoi din ce în ce mai repede, tot mai repede, căpătând iuțeală secundă după secundă, până când ochii celor doi oameni îl pierdură în imensitatea întunecată a spațiului. Dispăru în neant, ca și cum nici n-ar fi fost, iar neantul îl primi înapoi ca pe propriul copil, odraslă pierdută cu milenii în urmă, acum regăsită...

Cei doi rămaseră tăcuți multă vreme, pierduți în ei înșiși, privind spațiul gol presărat de stele, lăsând emoția care-i stăpânea până la refuz să se scurgă încetul cu încetul din sufletele lor încărcate de tristețe. Niciodată o despărțire nu fusese atât de grea ca aceasta și nicicând o alta n-avea să mai fie la fel.

— S-a dus..., murmură într-un târziu Grant, ridicând mâna spre maneta de acționare a sasului.

Ray Garren nu-i răspunse. Și Grant continuă, ca și când nu ar fi așteptat niciun răspuns:

— ...iar Scierra îi va simți lipsa.

Apăsă maneta și piuitul intermitent reveni. Se scurse parcă mai repede ca la deschiderea sasului și cei doi își scoaseră căștile cu gesturi moi. Se priviră unul pe altul, îndurerați, goliți parcă de orice emoție pozitivă, stingheri și singuri. Detectivul îi făcu semn cu capul și ieșiră încet din camera-ecluză...

București – Catane – Gulia

6 iulie 1995 – 30 octombrie 1997

CUPRINS

Capitolul unu
SCRIERRA 7

Capitolul doi
RANGKOOK 33

Capitolul trei
GROTA 53

Capitolul patru
ASCENSIUNE 63

Capitolul cinci
EXTAZ 79

Capitolul șase
RANGKOOKUL 89

Capitolul șapte
LIBERTATE 105

ISBN 978-973-87168-8-9

9 789738 716889

www.colectiasf.ro

O aventură a detectivului spațial Ray Garren de Case